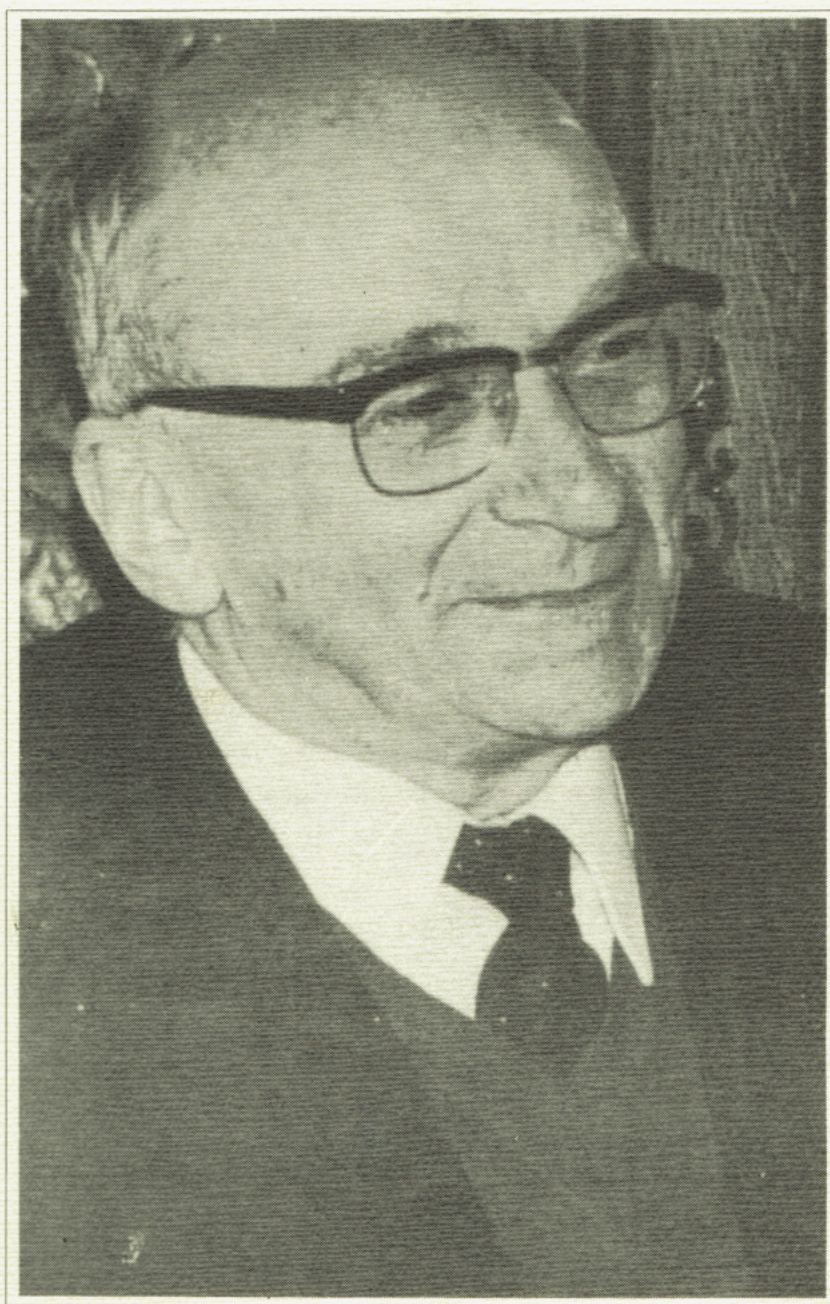

PORTRET van een HERDER

**Pastoor
Gérard
van de Loo
vijftig jaar
priester**

WOORDEN WEGEN

Want ik loop af
en aan en kan
geen wegen voor
mijn woorden vinden.

Hoe vind ik ooit
de juiste weg
om aan Gods woord
mijn volk te binden!

Ik ben maar mens:
mijn volk begrijpt!
Heb dank daarvoor
mijn zeer beminden.

Er zijn mensen...

Er zijn mensen die 'gaan rusten' en dan iets heel anders ondernemen dan wat ze hun hele leven gedaan hebben.

Er zijn mensen die 'gaan rusten' en vinden dat ze wat betekend hebben: zij gaan dan hun memoires schrijven.

Er zijn mensen die 'gaan rusten' en vinden dat ze moeten blijven werken: zij hebben geen tijd voor memoires en vinden die ook niet zo belangrijk. Zo iemand is Pastoor Gérard van de Loo, die nu zijn 50-jarig jubileum viert.

Er zijn mensen die de jubilaris wél de moeite waard vinden om even voor het voetlicht te halen. Zodoende ontstond deze bescheiden bundeling van herinneringen, een grove schets van zijn persoon. Het werd in grote lijnen een **PORTRET** van een **HERDER**.

Met bijzondere dank aan mijn vele informanten, in het bijzonder:

<i>Heiske van Aalst-Venema</i>	<i>Mook</i>
<i>Frans Beek</i>	<i>Maasniel</i>
<i>Wim Bindels</i>	<i>Middelaar</i>
<i>Leo Derks</i>	<i>Milsbeek</i>
<i>Frans Gommans</i>	<i>Hommersum</i>
<i>Frans Huisman</i>	<i>Milsbeek</i>
<i>Rie Jansen-van de Loo</i>	<i>Roermond</i>
<i>Piet Jansen</i>	<i>Milsbeek</i>
<i>Herman Joosten</i>	<i>Tegelen</i>
<i>Pastoor Rooijackers</i>	<i>Meijel</i>
<i>Rita Sprenkels-Liebrand</i>	<i>Boxtel</i>

en de Jubilaris.

Deze uitgave is mede mogelijk geworden door de belangeloze medewerking van de Stichting Loo-archief

Mook maart 1991 Ad Smijers

Onbezorgde jeugd

Diep weggedoken in hun kragen gingen zij allen in de koude Kerstnacht dezelfde weg. In de verte wenkte de kerk van Ottersum met haar verlichte ramen. De sterren stonden te bibberen aan de heldere blauwe hemel en over de bevroren sneeuw knerpten de voeten van de kerkgangers. Zij kwamen van verre, vanaf de Milsbeek, vanuit 't Ven en vanaf de Pانونense Hei, allen bezielde met hetzelfde verlangen om weer getuige te mogen zijn van het mysterie rond de geboorte van het Kindje, nu al weer 1925 jaar geleden.

De kerk zou vol zijn, zoals elk jaar. Om een beetje goede plaats te hebben moest je toch zeker een half uur vooraf in de kerk aanwezig zijn, en dat betekende voor de meesten dat ze om drie uur in de nacht hun schaars verwarmde woonstede verlieten en de deur zorgvuldig achter zich sloten.

Door de vrieskoude nacht liep ook Vader van de Loo, de hoed diep over zijn hoofd getrokken, met aan zijn zijde de drie oudste kinderen: Rie, Gérard en Toos. Moek zou thuis blijven, de drie kleinsten

sliepen nog: Do was pas vier jaar en Joke twee, en Nellie telde pas zeven maanden mee. Als vader met de kinderen terugkwam uit de kerk, zou Moek het ontbijt klaar hebben staan op een keurig gedekte tafel, met de kerstloper en het goede servies. De zelfgebakken tulband, besneeuwd met poedersuiker, was het trotse middelpunt van de dis. Voor de oudste drie een echt feest, waar de kleinsten nog geen weet van hadden.

Wat heerlijk toch als je tot de groten gerekend werd en met je ouders deelgenoot mocht zijn van deze geheimen, en dat je meemocht naar de nachtmis door de stille nacht, waarover zo prachtig gezongen werd in de kerk. Je mocht vooraan op de kinderbankjes plaatsnemen, dicht bij het kerststalletje dat daar weer door de zusters van het klooster was opgebouwd: een hartverwarmend tafereel in de koude nacht.

In de met kaarslicht overgoten kerk weerkaatsen verkleind de kaarsvlammetjes in de ogen van de verraste kinderen. Ook de drie van Van de Loo genoten intens: ze zouden het thuis vertellen aan Moek, die dit feest van het licht nog te wachten stond, over enkele uren pas, in de Herdersmis.

88

Heden derdij October negentien
 honderd vijftien, verscheen voor mij Ambtenaar van den Burgerlijken Stand der
 gemeente GENNEP:
Kerndrius Franciscus Hubertus van de Loo
 oud zeventwintig jaar, van beroep briefwisselaar,
 wonende alhier, die verklaarde, dat op
nevenan twintig October dezes jaars des voor
 middags ten elf ure in deze gemeente Achter de Hoven
nummer een
 is geboren een kind van het mann elijk geslacht uit zijne echtgenoote
Getrouwde Kerndrius Siebrand
 zonder beroep alhier wonende alhier
 aan welk kind word t gegeven de voorna am van Gérard

Gedaan in tegenwoordigheid van Theodorus Kerndrius van
Leentus Jansen oud zeftig jaar, van beroep
winkelier, wonende alhier
 en van Johannes Stillema
 oud negentertig jaar, van beroep schilder
 wonende alhier te Nijmegen

Waarvan akte, welke overeenkomstig de wet is voorgelezen. De voorha
 ling van dit gedrukt woord goed gekend.
H. T. H. van de Loo

W. J. Willems | W. J. Krotz

Op deze geboorte-akte van Gérard wordt de Rijksweg nog 'Achter de Hoven' genoemd

In 1916 werd deze prachtige foto gemaakt. Vader en Moek poseren hier met de twee oudste kinderen: Gérard en Rie

Nog zo'n mooie bruine prent. Rond 1920 zagen Gérard en Rie er zo uit. Een vredig plaatje

Beeldbepalend voor Ottersum waren in die tijd de kerk en de molen van Van de Loo

Kerstgedachten

Kleine Gérard zat stilletjes voor zich uit te kijken: hij had maar één vurige wens in deze koude nacht, en deze was dat in elk geval Kapelaan Peeters zou preken. Al vaker had deze zieleherder diepe indruk op hem gemaakt door zijn boeiende verhalen over de verre missielanden. Het leek wel alsof de kapelaan er zelf geweest was en het persoonlijk had meegemaakt, zo aanschouwelijk wist hij de leefwereld van de arme en warme landen op de kinderziel over te brengen. Een vurig verlangen werd in de jonge Gérard wakker gemaakt: ook naar de missie. Hoe meer hij erover nadacht, des te zekerder werd hij van zijn keus: pater wilde hij worden en uitgezonden naar de behoeftige medemens.

Ook Vader van de Loo was zo met zijn eigen gedachten bezig. Het waren zorgelijke tijden, die als 'de crisisjaren' geschiedenis zouden schrijven. Hij mocht niet klagen, hij had immers al vijftien jaar een vaste baan bij de posterijen en was in 1910 begonnen met een jaarwedde van vierhonderd gulden, die in 1912 al opgelopen was tot zeshonderd. Hij mocht niet klagen, want ook hun huis aan de Grootenbosch (later Rijksweg en nog later Nijmeegscheweg genoemd) was helemaal vrij, en een eigen huis was een van de wensen, om niet te zeggen eisen, geweest van zijn aanstaande bruid Nellie Liebrand. Gelijk met zijn toekomstige zwager Jan Liebrand had Vader op 8 juni 1911 de vier aren en tachtig centiares gekocht voor 250 harde zilveren gulden en daarop hun toekomstige woning gebouwd, een degelijk onderkomen met woonkamer en tuin op het zuiden.

Vader van de Loo met Gérard rond 1925

Gérard met zusje Toos in augustus 1929

Maar de korenmolen thuis, en de boerderij; zouden zijn broers Wim en Joep het redden zonder hem? Nou ja, Grootmoeder hield natuurlijk wel een oogje in het zeil en ook Betsie en Dientje wisten wel van aanpakken, maar toch! Gelukkig had ook Wim al een baan bij de posterijen, in ieder geval meer zekerheid.

Hoe zou het met zijn eigen gezinnetje gaan? Al zes kinderen! "Thuis waren we met zijn tienden, wel gezellig altijd, maar is dat nog wel verantwoord tegenwoordig! Emiel Hullebroek heeft mooi praten met zijn Vlaamse volksmuziek: "Zou men armoe lijden, om een mondje meer!", maar het moet wel allemaal opgebracht worden. Op 7 januari zijn we al weer 12½ jaar getrouwd: ik zou best Moek eens extra willen verrassen, of een feestje geven, maar dat kost alleen maar geld en niemand heeft er wat aan. Dat zei Grootvader ook altijd, en die heeft aan zijn 25-jarig jubileum in 1910 ook niks gedaan, en drie jaar later is hij overleden. Die zouden afgelopen mei veertig jaar getrouwd geweest zijn, als hij was blijven leven... Zou hij dan wél een feest gegeven hebben, voor de hele familie, voor de hele buurt?" droomde Vader voor zich heen.

Vol trots keek hij naar de drie pupillen daar vooraan links op de eerste bankjes: "Wat zagen ze er weer keurig uit en wat had Moek weer vaak tot laat in de avond achter de naaimachine gezeten om het zo ver te krijgen! Hoe zou ik ze kunnen verrassen op 7 januari, of zal ik wachten tot de 21e: dan wordt ze 35! Dat moet toch kunnen? Nellie heeft het zeker verdiend. Als die Gérard nou maar eens niet telkens weer die goeie schoenen kapot schopte met dat 'verrekte' voetballen!"

Toekomstbeeld

De stilte van de heilige nacht werd onverbiddelijk verbroken door het driftig gerinkel van de misdienaarsbel: de nachtmis zou beginnen. Voorafgegaan door vier misdienaars in rode toog betrad de pastoor het priesterkoor. De mogelijkheid dat de kapelaan dus zou preken lag voor de hand; zo'n taakverdeling was usance. Gérard verheugde zich op deze wetenschap, maar eigenlijk nog meer op het feit dat hij binnenkort ook tot het corps der misdienaars mocht toetreden. Een aantal Latijnse gebeden had hij al onder de knie, maar met het in zijn ogen te lange Confiteor wilde het nog niet zo erg vlotten.

Was Gérard buitenshuis nou niet altijd het toonbeeld van ingetogenheid, op school en in de kerk was hij een voorbeeld voor iedereen. Schoolhoofd Smeets was het al opgevallen, en ook de pastoor en de kapelaan. Er werd onderling gediscussieerd over de toekomstplannen van deze nog jonge scholier, en Dokter Hermans kwam het ook ter ore. Hij was dan ook degene die tijdens een bezoek aan huize Van de Loo de mogelijkheid opperde om, mocht Gérard willen gaan studeren, gebruik te maken van een studiefonds dat ondergebracht zou zijn in een stichting van de familie Van de Loo in het juist over de grens gelegen plaatsje Asperden, de bakermat van de familie.

Deze studiebeurs was ondergebracht in een stichting en in het leven geroepen door Pastoor Horstermann, de laatste rentmeester van het klooster Grä-fenthal tussen Asperden en Kessel. In de tijd van Napoleon begin 1800, werden door de Secularisatie

de kerkelijke eigendommen tot een minimum teruggebracht en het vrijkomende geld voor andere doeleinden aangewend. Horstermann kwam uit een boerenfamilie en was een goed zakenman. Hij wist een groot deel van het kapitaal te behouden door een goede belegging en zo ontstond de studiebeurs.

Van zijn drie gezusters is er een in het huwelijk getreden met ene Verhaag uit vermoedelijk Grubben-vorst, en hier mag dan ook de link gelegd worden naar Van de Loo, want in 1843 wordt Elisabeth Verhaag de tweede vrouw van Overgrootvader Jan Willem en later de moeder van Grootvader Gradus van de Loo. Pastoor Vostermans van IJsselstein heeft ook uit dit fonds gestudeerd. De burgemeester van Asperden, Ariëns, was samen met de pastoors Vostermans en Geraeds (van Oostrum) belast met het beheer van het fonds, dat nu in het klooster van Gaesdonk ondergebracht schijnt te zijn.

Vader had intussen ook informatie ingewonnen bij de Paters van de H. Geest in Gennep en was daarbij wel een ervaring rijker, maar ook een illusie armer geworden: als Gérard na bij voorbeeld drie jaren studie bij de H. Geest zou ophouden, dan diende hij ook de kosten over die periode terug te betalen: zo'n zeshonderd gulden, een niet gering bedrag in die tijd. Pater Vogel, een broer van tante Mimie Liebrand, had de toekomst van Gérard bij de H. Geest in Gemert ietwat voorbarig aangekondigd en was hevig teleurgesteld toen hij hoorde, dat Gérard liever alle financiële risico's wilde ontlopen en gekozen had voor de Kruisheren in Uden. Op 7 januari 1929 vertrok hij daarheen en zou er meer dan drie jaren het gymnasium volgen.

Ergens begonnen ze te voetballen, ergens werd een echte goal gebouwd, en ergens hoopte Gérard in Grootmoeder een nieuwe supporter gevonden te hebben, want aan haar was deze foto geschonken

*Voc. Spoe
van Gerard*

Niets is eeuwig, en ook zijn plannen om eens als Kruisheer uitgezonden te worden naar een ver mijsland leken steeds meer in een boze droom te zullen eindigen. Gérard had namelijk geconstateerd dat de helft van deze paters in een klooster in Nederland zou belanden en voor dit toekomstbeeld wenste hij zijn gelofte van gehoorzaamheid niet af te leggen.

Hij zocht en vond zijn heil bij de Wereldheren in Weert, waar hij het gymnasium afmaakte op het Bisschoppelijk College. Het was een moeizame start

voor hem in september 1932, maar hij kreeg tot de kerstvakantie de kans, en het lukte.

Van 1935 tot 1937 studeerde hij filosofie in Rolduc en in 1937 werden de laatste vier studiejaren ingezet op het groot-seminarie in Roermond, waarvan de laatste drie maanden, noodgedwongen, bij de Zusters van de Stenen Trappen. Het was immers oorlog geworden en de bezetter had het groot-seminarie ontruimd. Daardoor had zijn priesterwijding ook niet plaatsgevonden in de seminarie-kapel, maar in de kathedraal van Roermond.

Een dagje uit in 1928 met Grootmoeder Liebrand, te voet naar het Beekje en het Groene Water in Plasmolen. Boven de waterval zien we zitten: Jook van de Loo, Minie Kersten, An Kersten en Do van de Loo. Daarboven staan Gérard van de Loo, Grootmoeder en Toos van de Loo, en nog hoger zien we Rie van de Loo, Theo Liebrand en Rie Kersten

Een latere foto van de Ottersumse pioniers uit 1930, die toen in Milsbeek voetbalden. Staande vlnr: Jan Heldens, Gerrit (d'n dikke) van Bergen, Gerrit Rutten, Ans Driessen, Sjef Heldens, Piet Vullings en Piet Heldens. Zittend: Jan Toonen, Jan Woltenberg, Gert Vullings en Thei Arts, van wie we deze foto mochten lenen

Rond de losplaats

Met deze opsomming van feiten zou ten onrechte de indruk gevestigd kunnen worden dat Gérard's studententijd een aaneenschakeling is geweest van 'boeken en blokken en bidden'. Gérard was een jongen van het dorp, hield van het buitenleven en vooral van de sport.

Gemeentelijk gezien woonde hij in Gennep, maar parochieel hoorde de familie in Ottersum thuis. Een balletje trappen was en is nog steeds het ideaal van een gezonde jongen en zo ontstond er ook aan de Rijksweg, want zo heette toen de Nijmeegseweg, al gauw een clubje van elf jongens, die op de losplaats bij Geurts-van Bergen de ruimte vonden om hun energie van zich af te schoppen. Dat er een paar tramrails dwars over het veld lagen en ook het nodige kolengruis, namen de jongelui op de koop toe: voetballen moest je en niet zeuren. Een echte voetbalclub is het nooit geworden, maar wel werd er steeds vaker tegen andere clubs uit de omgeving gespeeld. Zo ontstonden voor de jongens van de 'Rijksweg' de eerste voetbalcontacten met de clubs van 'Ottersum' en 'Milsbeek', ofschoon in beide

plaatsen nog geen sprake was van een officiële club, ook niet in 1929 toen Gérard naar Uden ging studeren. De club van de 'Rijksweg' had één grote handicap: ze kon alleen maar in de vakantie voetballen, omdat er enkele studenten aan verbonden waren, zoals Gérard, Jan Akkers en Sjef Smeets.

Na een wedstrijd tussen de 'Rijksweg' en 'Ottersum' in de zomervakantie van 1929 werd afgesproken om contact op te nemen met een pas opgericht clubje aan de Bloemenstraat. De beste spelers uit 'Rijksweg' en 'Ottersum' werden geselecteerd en op 1 september 1929 vond de eerste wedstrijd plaats op het weiland achter boerderij de Kroon. Toen de studenten na de vakantie vertrokken waren, lag de hele groep uit elkaar en besloten de jongens uit Ottersum lid te worden van de nieuwe club in Milsbeek. Piet Vullings en Gerrit Rutten kwamen direct in het eerste elftal en een tijd later viel ook Jan Wollenberg, Gerrit van Bergen en Gerrit de Bruin deze eer te beurt. De jongens van de Rijksweg werden lid van Vitesse: Theo Liebrand, Sef en Harrie Basten en drie jongens van Heijs.

Groeten uit Gennep

Langs de Rijksweg liep toen nog de tram, en de losplaats van Piet Geurts was rangeerterrein en ook nog trapveld voor de jongens van de Rijksweg. Rechts zien we het nog bijna nieuwe woonhuis van Van de Loo, toen nog zonder erker. In de linkse locomotief staat Bert Snijdens, daarvoor zien we machinist Hendriks en rechts met hoed Grootvader Piet Geurts. Op de achtergrond wordt een wagon met balken overgeladen, misschien wel voor het timmerbedrijf van Oom Thei Kersten. Zou voerman Thissen hem daarbij behulpzaam zijn?

*Een klassefoto uit de Udense periode.
Geheel links vooraan zit Gérard*

Op het Smelenveld

Ofschoon Gérard tot de prominenten op voetbalgebied gerekend mocht worden, werd hem de toegang tot het veld ontzegd door niemand minder dan zijn eigen vader. Vader en Moek hadden tot deze strafmaatregel besloten omdat Gérard op de vuist was gegaan met ene Piet Lamers uit Ottersum, en een dergelijk gebaar vonden de ouders niet passen binnen een vredelievende opvoeding en zeker niet bij een priester in wording. Maar vader en zoon stonden wel tijdens de wedstrijd langs de zijlijn, ieder met zijn eigen gedachten!

Een collega-student die ook heel intensief aan het Ottersumse jeugdleven deelnam, was Frits Rooijackers uit het Peeldorp Meijel. Zijn oom Harbers was toentertijd gemeente-secretaris in Ottersum. Naaste

Nog een klassefoto, maar nu enkele jaren later, in 1934. Van het 5e gym in Weert zien we hier als no 1 Niek Huijbers, no 6 Frits Rooijackers en no 7 Gérard van de Loo

De voetbal bleef in beeld, ook in Rolduc ('35-'36). In dit elftal van 'De Peelhazen' zien we vlnr: Niek Huijbers, Jan Heijs, Gert Vullings, J. van Hegelsom, Jan Hafmans, Frits Rooijackers, Wim Delhoofen, Martin Geelen, ... Drost, Harry Moors, Miel Vallen en Gérard van de Loo

buren waren de gebroeders Miel en Juul Vallen en voor Frits Rooijackers was het telkens weer een groot feest als hij zijn vakantie mocht doorbrengen in Ottersum. Het waren echte vrienden geworden in het Noordlimburgse dorpje: Frits Rooijackers, Miel Vallen, Sjef Smeets, Jan Akkers en Gérard van de Loo. "Gérard ging met de voetbal naar bed en hij stond er mee op", weet de nu rustende pastoor zich te herinneren: "We gingen daar altijd voetballen op een 'smelenveld' (pijpestro). Van Meijel naar Ottersum was een hele onderneming: mijn broer Piet en ik gingen dan met de Maas-Buurt en dat kostte wel een halve dag. Wat ons vooral opviel was het groot aantal schapen dat je toen in Milsbeek langs de weg zag staan. Dat waren schapen van Bouwpastoor Hoefnagels en ze maakten deel uit van een unieke inzamelingsactie. De pastoor kocht de lammetjes, deed ze bij de parochianen gratis in de kost en verkocht ze tegen de winter weer, als ze volgroeid waren. Tel uit je winst! Bijna iedereen deed mee". Kenners weten te vertellen dat Gérard één van de eerste voetballers was die de techniek 'sliding' wist toe te passen. Hij had dit afgekeken en geleerd van Piet Giesbers van Vitesse, een begrip in die tijd en tot 'God van de jeugd' gepromoveerd, of gebombardeerd. Piet werd later 'de' back bij EVV in Eindhoven.

Zijn al zeker vijf jaren durende obsessie voor kapotgetrapte schoenen kreeg een gunstige wending toen Gérard in de jaren dertig de gelukkige bezitter werd van heuse kunstrijschaatsen met bijbehorende schoenen. Een vergelijkbare rijkdom was alleen de meestbegunstigden in die tijd voorbehouden, maar het was aan Gérard heel goed besteed: samen met Niek Huijbers uit Bergen, ook een priesterstudent, mocht hij tot de allerbesten gerekend worden op het gebied van kunstrijden. Als Gérard dan, in zijn toog, zijn 'butenbênsse' kunsten toonde, bleven velen in

Op zijn zondags naar de kerk: Toos, Rie en Gérard

bewondering naar hem staan kijken. Dorpsgenoot Jan Akkers daarentegen was weer favoriet op de lange afstand.

Drie gezworen kameraden uit Noord-Limburg waren ook samen ingedeeld in hetzelfde elftal EDO in Weert: Niek Huijbers, Frits Rooijackers en Gérard. Laatstgenoemde weet nú nog te vertellen hoe het elftal toen stond opgesteld, volgens de W-formatie.

Met deze jongens was het in 1934 goed kersen eten. Op het 5e gym zien we hier als no 1 Niek Huijbers, no 7 Frits Rooijackers en no 9 Gérard van de Loo

Toos en Gérard moesten even poseren

H. PRIESTERWIJDING.

Nadat onze stadgenoot de WelEerw. Heer Ger. v. d. Loo in de Kathedrale kerk te Roermond door Mgr. Lemmens Zaterdag j.l. de H. Priesterwijding heeft ontvangen, zal deze op het Hoogfeest van Pasen in de parochiekerk van St. Jan te Ottersum zijn eerste plechtige H. Mis opdragen. Ten einde voorbereidingen voor dit feest te treffen, heeft men een comité gevormd, om alles zo goed mogelijk te doen verlopen.

Eerste plechtige H. Mis

Morgen is het de dag van het Hoogfeest van Pasen, de dag, waarop de Katholieke Kerk de Verrijzenis herdenkt van onzen heer Jezus Christus.... Een dag van vreugde en blijdschap....

Maar voor Gennep en Ottersum betekent deze dag een dubbele blijdschap, want op het Hoogfeest van Pasen zal wederom een van Genneps zonen de WelEerw. heer G. v. d. Loo zijn eerste plechtige H. Mis opdragen, nadat de neomist enkele weken geleden door Mgr. Lemmens in Roermond tot priester werd gewijd.

Voor Ottersum is het een grote eer den neomist voor het eerst naar het altaar te zien schrijden.

Er zijn weer enkele jaren voorbij gegaan, sinds Gennep een van zijn zonen zag opgenomen in den Wijngaard des Heren om zodoende al zijn krachten in dienst te stellen van Hem, die deze Apostelen heeft voorbeschikt te zorgen voor het geestelijk welzijn der mensheid. Vooral om deze laatste beweegreden kunnen wij ons de vreugde indenken van de ouders, broers en zusters van den neomist, dat een hunner mag gaan werken aan dit verheven ideaal.

Maar ook Gennep en Ottersum zijn zich bewust van dit hoge gebeuren en men heeft alles in het werk gesteld om dezen dag voor den neomist zo luisterrijk mogelijk te doen verlopen. Zeker ook de tijdsomstandigheden zullen wellicht enige terugslag bij dit kerkelijk gebeuren hebben maar we zijn er niettemin van overtuigd dat dit feest op een passende manier zal verlopen.

Om half tien zal de nieuwe priester afgehaald worden door de fanfare St. Caecilia, welke hem langs de versierde weg zal geleiden naar het Huis Gods. Om tien uur begint de plechtige H. Mis, waarin de ZeerEerw. Heer Pastoor van Laer de feestpredicatie zal verrichten. Het zangkoor in samenwerking met het Jongenskoor zullen onder leiding van den heer van Rens de drie-stemmige Missa In Festo. Duplicibus van L. Refice ten uitvoer brengen.

Na de H. Mis wordt de neomist wederom begeleid door fanfare en bruidjes naar het ouderlijk huis, waar verder de gebruikelijke plechtigheden zullen plaats vinden.

Nog even met zijn allen op de foto, voordat 'grote broer' de toog aantrekt,

en dan met zijn allen rond de 'priester in wording'

en nóg eens poseren tussen de trotse ouders

Togenfeest

Het waren ook de Noordlimburgers die een aparte groep vormden onder de naam Horster Sociëteit. Door hen werd onder andere jaarlijks een togenfeest georganiseerd en ook thuis werd het feest nog eens dunnetjes overgedaan. Het heeft Moek wel de nodige zenuwen gekost in de periode die aan deze gebeurtenis voorafging. Enkele mooie foto's van deze onvergetelijke dag zijn ter illustratie van dit verhaal bewaard gebleven, en hiermee wordt de aandachtige lezer tevens getoond dat het gezin van Van de Loo inmiddels tot tien kinderen was uitgebreid: na 1925 waren ook Henriëtte, Theo, Trees en Lia medebewoner geworden van deze onrustige wereldbol.

Een ander gebruik dat een beetje fleur moest geven aan het anders zo saaie studentenleven was het zogenoemde 'buisen'. Bij dit evenement konden de jongens tegen elkaar opgezet worden, maar er vonden ook quasi-gevechten plaats tussen enkele klassen. Er waren twee personen die je in elk geval het beste uit de vingers kon blijven, zeker wanneer ze als koppel optraden: Gérard van de Loo en de 'Witte Wiel'. Deze twee 'buisconingen' konden de meest onverwachte en onmogelijke zaken met je uithalen.

Aan het thuisfront uit zijn jeugdijaren bewaart Gérard de mooiste herinneringen. Milsbeek heeft hem altijd getrokken, meer dan Ottersum. De mentaliteit beviel hem daar beter, maar waarom, dat weet hij niet. Als Vader van de Loo in de vakantietijd de post ging bezorgen op de Panoven, kostte het hem vaak moeite om mee te gaan, maar als Vader koers zette richting Milsbeek, dan hoefde er niets gevraagd te worden. Vaak fietsten ze achter elkaar over smalle binnenpaadjes. Milsbeek trok hem enorm, misschien ook wel omdat veel Milsbeekenaars over de Rijksweg langs huize Van de Loo trokken, richting kerk en school in Ottersum, samen met de kinderen van de Loo. Een band was langzaam gegroeid. Die band werd inniger en hechter doordat het voetbalclubje van de 'Rijksweg' ook altijd in Milsbeek mocht voetballen, en dat mooie gebaar was weer te danken aan de welwillendheid van Thei van Schaijk van de Rijksweg, die secretaris was van 'Milsbeek' en heel graag voor de spontane jongelui een leren bal beschikbaar stelde en ook nog keurig de netten van de goals ging ophangen. Uit dankbaarheid voor deze sympathieke geste schenkt Gérard nu nog elk jaar, als de voetbalclub recipieert, een bedrag van 25 gulden.

*Niets is klein
als het
uit liefde
wordt gedaan*

Grootmoeder en tante Dientje delen ook in de feestvreugde

1941

1991

In dankbaarheid tegenover God, die mij tijd en ruimte gaf, gedenk ik op Goede Vrijdag de dag, waarop Mgr G. Lemmens mij 50 jaar geleden tot priester wijdde.

Op **zaterdag 13 april** zal ik dit vieren met een Heilige Mis in Huize 'Petrusberg' in St. Odilienberg met de bewoners van het huis en mijn broers en zussen.

Op dezelfde dag om 18.00 uur zal ik de Heilige Mis tot dankzegging opdragen in de parochiekerk te Milsbeek.

Na deze viering is er tot 21.00 uur gelegenheid om te feliciteren in het gemeenschaps-huis naast de kerk.

Maart 1991.

G. van de Loo
em. pastoor

ZONDER WOORDEN

De eerste heilige mis

Het nieuwe jaar 1941 was nauwelijks ingezet, toen het seminarie door de Duitse bezetter ontruimd werd: drie spannende maanden gingen vooraf aan de priesterwijding van Gérard en de zijnen. De studenten werden ondergebracht bij pastoors, goeude burgers, kloosters en het ziekenhuis. De meesten kwamen terecht op het retraitshuis en enkelen bij de zusters Carmelitessen. Deze jongens hadden geluk: de zusters bleven namelijk reglementair verstoken van het eten van vlees, terwijl ze wel voorzien werden van eveneens reglementair toegewezen distributiebonnen: de carbonades en andere hapklare heerlijkheden waren dus in voldoende mate aanwezig.

In en rond de kathedraal van Roermond werden intussen de voorbereidingen getroffen voor de priesterwijding, die met veel pracht en praal plaatsvond op 29 maart 1941. De veelal nog balorige en onzekere 'buizende' studenten waren op één dag 'weleerwaarde heren' geworden, en binnen de kortste keren mocht ook de naaste omgeving, de familie en het dorp hiervan getuige zijn.

In de parochie Ottersum werden de nodige voorbereidingen getroffen en uit de Maas- en Niersbode kon men vernemen dat de neomist op het Hoogfeest van Pasen, 13 april, zijn eerste plechtige H. Mis zou opdragen en dat inmiddels een comité gevormd was om alles zo goed mogelijk te laten verlopen. Dit voorpaginanieuws maakte deel uit van andere voor

Gennep en Ottersum gedenkwaardige gebeurtenissen: op 8 april zou het Sanatorium Zonlichtheide tien jaar bestaan en 'Moetje' van Leeuwen, de moeder van Arthur, ging op 19 april honderd jaar worden. Een voor Ottersum droevig bericht verscheen een week later in hetzelfde weekblad: Meester Smeets, voorheen hoofd der school te Ottersum, was overleden, nog geen vier jaar na zijn afscheid van de school.

Intussen werden voorbereidingen getroffen voor het grote feest van 13 april. Buurtgenoot Frans Huisman was een der comité-leden en werd opgezadeld met het regelen van de versieringen rond de ouderlijke woning en een passend geschenk namens de buurt. Bij de meubelfabriek 'De Gennep Molen' werd een prachtige boekenkast besteld en avond aan avond werden in de naburige woningen papieren roosjes vervaardigd om toch vooral aan de passanten te laten zien dat er iets bijzonders te vieren was in de knusse woning, waar Gérard geboren was. Ook de Ottersumseweg, de route immers naar de parochiekerk, was prachtig versierd met aan weerskanten om de twintig meter vlaggemasten, compleet met het kerkelijke wit-gele doek, het nodige sparregroen en honderden papieren roosjes. De kerk van Ottersum bleek te klein om iedereen van een goede plaats te voorzien en ook het plaatselijk muziekkorps liet zich van haar beste kant horen. De families Van de Loo en Liebrand waren voltallig aanwezig en het werd een prachtig gedenkwaardig feest, zeker wanneer je dit projecteert tegen de achtergrond van de crisis- en oorlogsperiode.

Ottersum 13 april 1941: *Ite, missa est...*

Boven: een woord van dank was echt wel op zijn plaats

Links: de grote dag: Vader, Gérard en Moek op weg naar de kerk in Ottersum voor de eerste heilige mis

Een echte statiefoto rond de jonge priester op 13 april 1941: Bovenaan staan tante Betsie, Henriëtte, Nellie, Jook, Do, Rie en Hendrik en een vriend Louis van Bergen. Op de tweede rij staan tante Nellie, oom Jacob, tante Hanneke, oom Jozef, tante Jo, oom Antoon, tante Truus, Toos en Alfred, mama en papa Smits, tante Mimie, tante Dientje, oom Thei, Theo en tante Dien. Vooraan zitten oom Wim, tante Anna, Vader, Gérard, Moek, oom Döt en tante Greet. Het bruidje is Lia

Moeilijke start

Feesten is natuurlijk heel mooi en geeft kleur aan een samenleving, maar voor de jonge priester brak de tijd aan van werken. Solliciteren is in die kringen niet gebruikelijk: men behoort rustig af te wachten totdat de kerkelijke overheid je roept en de aanstelling volgt. Voor Gérard was inmiddels een plaats gereserveerd in Tegelen: Kapelaan Peeters, de 'missiepredikant' uit Ottersum, was daar pastoor geworden van de nog heel jonge parochie op 'De Hei' en wilde heel graag zijn kapelaan inruilen voor Kapelaan Van de Loo, die hij immers heel goed kende. Maar ook een vigerende kapelaan kun je niet zo maar aan de kant zetten en het zou nog enkele maanden duren voordat de bisschoppelijke procedure was afgerond. In die overbruggingsperiode werd een tijdelijke functie voor Gérard gevonden als rector bij de zusters in Sevenum, en dat was nou net niet de bedoeling geweest van zijn studie: had hij niet in 1932 de Kruisheren in Uden de rug toegekeerd omdat hij vreesde voor een eeuwig kloosterleven?

Maar het leven ging verder en ook de eerste dooplechtigheid kondigde zich aan, binnen de familie nog wel! Marijke Liebrand, dochter van Theo en Jet, viel deze eer te beurt op 22 juni 1941.

Zijn officiële benoeming voor de H. Hart-parochie in Tegelen dateerde 16 november en zijn toekomstbeeld kreeg een ander gezicht. De Sevenumse zusters konden nog tot en met Kerstmis rekenen op zijn diensten. Gérard ging een week op kerstvakantie bij zijn ouders en startte op 3 januari 1942 als kapelaan in Tegelen. Het waren moeilijke tijden, voor de geestelijkheid in het bijzonder. De priesters kregen, of ze wilden of niet, het predikaat 'verzetsheld' opgeprikt, en begeleiding van jeugdwerk en vakbonden, onherroepelijk verbonden aan het pastorale werk, was door de bezetter verboden. De kerk symboliseerde, zoals ook nu nog over de hele wereld, het verzet en oogstte veel waardering. De kerken waren overvol!

Gérard, Toos en Alfred na een tochtje met de roeiboot

... en op deze steenrots zal Ik Mijn kerk bouwen

De parochie was in 1932 opgericht en had een tamelijk stabiele groei doorgemaakt. 'De Hei' was omgeven door enkele fabrieken van kleiwaren en de bewoners kwamen voornamelijk uit de arbeidersklasse. Het was er geen rijkdom. Een enkele keer wilde een beter gesitueerde boer nog wel eens een hutspot afgeven op de kapelanie, maar dat was dan ook een uitzondering. Een gelukkige bijkomstigheid voor de karige leefsituatie was de aanwezigheid van zijn zus Toos op de kapelanie: zuinigheid met vlijt bouwt immers huizen als kastelen?

Het zouden bewogen tijden worden en niemand wist hoe lang de oorlog nog ging duren. Op bevel van de Duitse bezetter werden op 2 december 1942 de klokken uit de kerktoren verwijderd: het brons kon immers omgesmolten worden tot munitie? Het verzet tegen deze heiligschennende daad was groot, en Pastoor Peeters had enkele opgeschoten jongens gecharterd om de klokken zonder onderbreking te kunnen laten luiden om verwijdering te voorkomen. De jongens hadden hun taak wat al te fanatiek opgevat en dat werd pas duidelijk toen de grootste klok een hele slag werd omgetrokken en enkele vernielingen aanrichtte. Het verzet werd pas opgeheven toen de pastoor uit de pastorie werd gehaald en daarna de klokken uit de toren.

In 1943 ging zus Toos een ander leven leiden: zij zou in juli gaan trouwen. Vanaf die tijd nam haar jongere zus Nellie te taak op de kapelanie over.

Oorlog en verzet

Intussen had kapelaan Hermkens, de voorganger van Van de Loo, een standplaats gekregen in Montfoort. De strijd in het verzet werd steeds heviger en hij smokkelde in 1944 maar liefst zestig mensen door de linies. Op 17 december 1944 werd hij gevangen genomen, afgevoerd naar Keulen, daarna naar Buchenwald en naar Dachau. Hij werd tewerkgesteld in een fabriek en werd gedood tijdens een bombardement op 18 februari 1945.

Maar ook voor Gérard van de Loo was de toestand onhoudbaar geworden. De berichten vanuit Noord-Limburg kwamen heel sporadisch door, maar zeker was wel, dat een grote wending in de afloop van de oorlog voor de deur stond. Samen met een dorpsgeenoot Pater Piet Peters, die verbonden was aan een klooster in Steyl, vertrok hij per rijwiel op 16 november 1944 naar Ottersum, nieuwsgierig naar achtergebleven familieleden, want sinds 17 oktober was het hele dorp geëvacueerd. Dezelfde dag nog werden ze in Gennep gearresteerd door de bezetter, verdacht van spionage. Ze werden afgevoerd naar Asperden, net over de grens, en hebben van donderdag tot zaterdagavond in een boerderij gezeten. Daarna werden ze ondergebracht in een gevangenis in Udem en op dinsdagmorgen op transport gesteld naar 's Heerenberg en overgeleverd aan de Ortskammandant Herr Wendt, in zijn burgerbestaan hoofd ener school in Waldniel, bij Roermond over de grens.

De vrijlating van het tweetal was het gevolg van een aantal toevalligheden: Gérard leeft weer helemaal op als hij gaat vertellen over deze korte episode uit zijn leven, ondanks de droevige afloop voor zijn lotgenoot Piet Peters. Laatstgenoemde was drie jaar

Pater Piet Peters die, met de bevrijding in zicht, de gevaarlijke terugtocht naar Steyl begon

Gérard met drie zusjes Nellie, Trees en Lia en Hedwig, een vluchtlinge uit Polen

ouder en had zich gespecialiseerd in de kerkgeschiedenis. Beide priesters werden meteen in Duitsland aan een soort test onderworpen, want vertrouwen kon je die 'Schwarzröcke' in geen geval. Een Duitse dominee moest de vragen stellen en bleek tevens een goede tolk te zijn: "Piet slaagde meteen", weet Gérard te vertellen: "maar ik wist niet zo veel van kerkgeschiedenis af. Misschien hadden ze toch wel in de gaten dat ik op ander terrein beter thuis was en het verhoor verliep gunstig. Piet zei later tegen mij: "stommerik, als ik er niet bij geweest was, dan hadden ze jou nooit voor priester aangezien, zo stom doe jij". Die zaterdagmiddag kwam er een boer voor het hek staan bij die boerderij en hij vroeg aan ons: "Zien gillie wirklich Geistliche?" Wij beaamden het volmondig, waarop de boer zei, op Piet wijzend: "Dâ soll ich von dich nie dinke, aber von ihm bestimmt ja". Ik zei tegen Piet: "Zie je nou wel: ik slaag op het eerste gezicht".

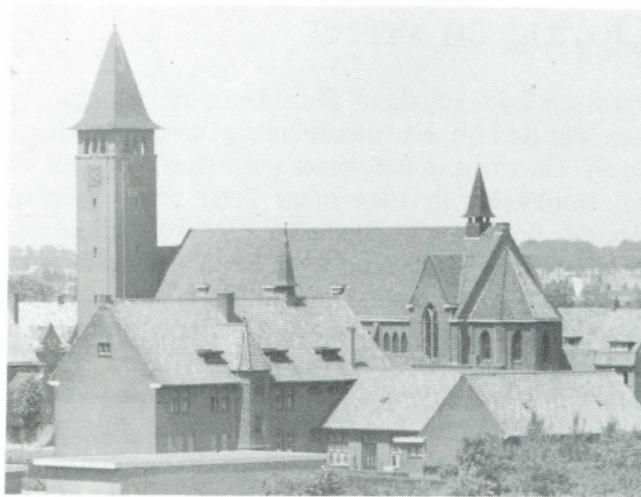
Bij dat verhoor was ook een officier aanwezig die in de regio bekend was, en hij vroeg aan Gérard of hij familie was van de Rechtsanwalt in Kleve, een vraag die met een volmondig 'ja' werd beantwoord. De officier stelde onmiddellijk vrijlating in het vooruitzicht als Gérard daartoe bewijzen kon aandragen, maar dat lag wat moeilijker.

Vlucht en vrede

Intussen waren beiden overgedragen aan Herr Wendt in 's Heerenberg, die al spoedig op de plaatselijke pastorie onderdak vond voor beide avonturiers. Na drie weken gaf Herr Wendt permissie om te vertrekken, want 'er hatte auch nichts mehr erfahren'. Gérard besloot naar De Bilt te fietsen, want van het Roode Kruis in 's Heerenberg had hij vernomen dat zijn familie daarheen geëvacueerd moest zijn. In Amersfoort kon hij in elk geval overnachten bij de rector van het ziekenhuis, een klasgenoot van Pater Peters. Peters zelf ging niet mee: hij besloot naar Tegelen terug te keren, werd onderweg weer gearresteerd en kwam uiteindelijk in een concentratiekamp terecht, vanwaar hij nooit meer is teruggekeerd.

De volgende dag kwam Gérard aan in De Bilt en had de rest van de dag beschikbaar om daar te zoeken. Het was de pastoor van De Bilt die het verlossende woord sprak: "Die zijn ondergebracht bij een familie op de Leijenseweg 34 in Bilthoven". Gérard kreeg de kortste route uitgestippeld en 'Gods zegen beste vriend', voor onderweg, en nog geen uur later belde hij, uiterst gespannen, aan op nummer 34. De bel was kapot! Een pientere buurvrouw had onmiddellijk de relatie gelegd tussen deze vreemde priesterzoon en de naast haar wonende familie uit Gennep en riep over de heg naar de achtertuin: "Mevrouw van de Loo, als ik mij niet vergis staat uw zoon hier op stoep". Moek rende naar voren en kon haar ogen niet geloven: het leek wel een wonder, een verschijning. Ze kwam woorden tekort, want sinds juli had ze haar zoon niet meer gezien. Het was een grote dag voor de hele familie: 9 december 1944.

Vanaf het front werd niets meer vernomen en berichten over het verlaten Noord-Limburg en de Be-

De H. Hartkerk en het St Annaklooster in Tegelen

tuwe kwamen heel schaars door. Ook de hongerwinter begon zich in het westen van het land af te tekenen en kwam langzaam in de richting van Bilthoven. Vertrekken naar elders leek raadzaam en op 3 februari 1945 werd afscheid genomen van mevrouw Boudier, die zo lang en zo intensief had meegeleefd met het gezin van Moek van de Loo: er was intussen een hechte vriendschap gegroeid tussen beiden.

De tocht ging in de richting Achterhoek en men vond onderdak in het dorpje Zieuwent bij Lichtenvoorde. De kinderen werden over enkele gastgezinnen verspreid en Gérard werd ondergebracht bij de Zusters onder de Bogen in dezelfde plaats. Zonder enig oorlogsgeweld werd ook Zieuwent uiteindelijk op 31 maart bevrijd en na enkele dagen kon heel voorzichtig aan de terugreis begonnen worden, naar het zwaar gehavende Noord-Limburg. Tegelen was er relatief gezien nog goed van af gekomen, zo kon Gérard constateren, toen hij daar op 12 april weer terugkeerde. De scholen waren al weer begonnen en ook het verdere normale leven.

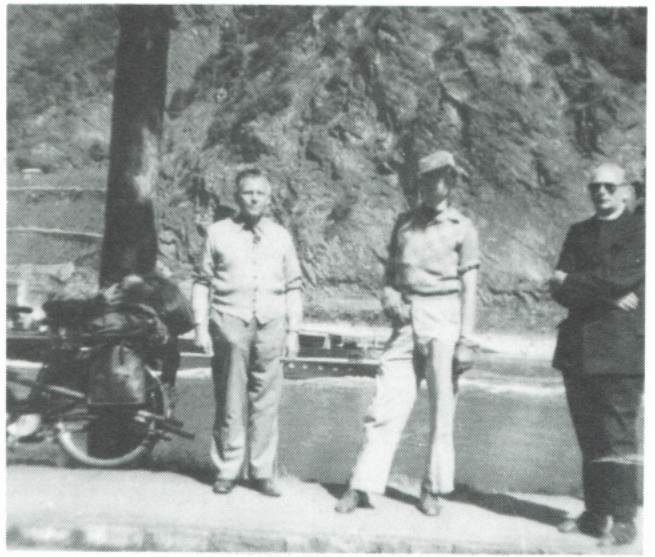
Nellie had in Tegelen de nodige gidsen-ervaring opgedaan en daar konden de meisjes in Maasniel van profiteren

Intussen was het parochieleven in Tegelen doorgaan en had men een veiliger onderkomen gevonden voor het lezen van de H. Mis: in de kelders van het zustersklooster aan de St. Annastraat en ook wel in de fabrieken van Kurstjens en Teeuwen. Door de drie parochies van Tegelen werd op tweede kerstdag 1944 een plechtige gelofte afgelegd teneinde gespaard te mogen blijven van evacuatie, hongersnood en verdere oorlogsrampen. Als tegenprestatie werd beloofd om een bedevaart te ondernemen naar een der genade-oorden van O.L. Vrouw, een beeld van haar in de gemeente te plaatsen en, ten derde, gedurende 25 jaar geen carnaval te vieren, 'behoudens de goedkeuring van hen die als vertegenwoordigers van het volk gelden'. Het was een belofte met een voorzichtig ingebouwde ontsnappingsclausule, ingegeven door een grote dosis kennis van het Limburgse volk!

Hoe Pater Piet Peters de terugweg aanvaardde naar Tegelen is een verhaal apart. Met de Ortskommandant Wendt had men in drie weken in 's Heerenberg een vertrouwensrelatie opgebouwd, waardoor de gesprekken ook wat ongeremder werden gevoerd. Wendt verlangde erg naar huis, want zijn zoon was inmiddels gesneuveld aan het oostfront en ook zijn vrouw had hij al lang niet meer gezien. De NSB-burgemeester Klarenbeek van Gendringen, afkomstig uit Venlo, wilde ook terug naar zijn geboorteplaats. Er was wel een auto beschikbaar, maar geen benzine. Piet en Gérard hadden tien liter benzine 'zwart' op de kop kunnen tikken en ook de plaatselijke arts stelde tien liter beschikbaar in ruil voor insuline voor zijn zieke vader. Met die twintig liter moest de thuishaven gehaald kunnen worden en het drietal, de NSB-er, de Ortskommandant en de Pater begonnen de reis, die voor Piet Peters, eenmaal aangekomen, zijn einde betekende.

Voor Vader was een fietstocht met Gérard in de vakantie een kleinigheidje: het kon niet ver genoeg gaan. Hier moest hij toch wel even uitrusten na een lange klim

Zwager Hendrik en broer Theo met Gérard in Luxemburg op vakantie: de brommer had het rijwiel al verdrongen

De tijd stond niet stil, de scooter ook niet. Hier gaan zwager Hendrik en Gérard met de stoeltjeslijf naar 'hogere sferen'

Nog luxer werd het vervoer per scooter. Hier poseren Gérard en zwager Harrie in 1959 in het centrum van Hulst

Jeugd en toekomst

Gérard had in Tegelen de nodige ervaring opgedaan in het jeugdwerk: de meisjes tot zestien jaar waren aan zijn zorgen toevertrouwd. Zij waren onderverdeeld in een groep jonge en een groep nog jongere kinderen. Niemand was lid, niemand betaalde contributie en een enkele keer werd er in de kerk gecolleteerd voor deze vorm van 'katholieke actie'. Het was een verkapte jeugdbeweging. Met die opgedane ervaring durfde Gérard het best aan om in 1946 een

Met Oubaas Frans worden bij het open vuur herinneringen opgehaald aan het vorige jeugdkamp

Bij de opening van het hoofdkwartier wordt aan de St Jorisgroep de nieuwe vlag aangeboden

benoeming in Maasniel te aanvaarden. Zus Nellie, die in Tegelen ook heel nauw betrokken was bij het jeugdwerk, was graag bereid om mee te gaan naar de nieuwe standplaats, en in september 1946 was het zover.

Maasniel was een volwassen parochie en het bedje leek gespreid voor de dertig-jarige kapelaan. Het was een hechte gemeenschap en de plaats zelf was redelijk goed de oorlog doorgekomen. Maar de kerk had veel geleden. Vier jaar lang heeft de parochie nog gebruik moeten maken van een verafgelegen noodkerk. Eigenlijk was Gérard voorbestemd voor de parochie Blerick om aldaar de plaats in te nemen van de kapelaan, die bouwpastoor zou worden in Kessel-Eik.

Maar die kapelaan vond de pastorie daar veel te klein en daardoor kreeg de kapelaan van Maasniel de kans om naar Kessel-Eik te gaan. Gérard heeft er nooit spijt van gehad. Hij had veel met de jeugd te maken en dat houdt je jong en actief. De verkennergroep was een combinatie van jongens uit Maasniel en Leeuwen. Voor de meisjes was er aanvankelijk niets en Gérard begon dus met het oprichten van de Gidsen, daarbij terzijde gestaan door zijn ervaren zus Nellie.

Maasniel leek 'een goeie' gekregen te hebben voor het jeugdwerk en dat had Frans Beek, een 'rot' op dat terrein, al heel gauw in de gaten. "Hij was voor die tijd al heel modern en maatschappij-kritisch", weet de 'oubaas Frans' zich te herinneren: "Hij nam geen blad voor de mond en moest meerdere malen tot de orde geroepen worden. Hij had zijn eigen visie en zei vaak zinnige dingen. Natuurlijk hadden we ook wel eens onenigheid, maar dat klaart de lucht op".

In maart 1947 wilde de rector van Leeuwen de verkenner van Maasniel er niet meer bij hebben, en Frans Beek heeft die jongens toen onder zijn hoede genomen. Het zijn heel goede groepen geworden met een fantastisch stel leiders, met maar één doel voor ogen: de jongelui tot hun recht laten komen en begeleiden naar de volwassenheid.

Vijftien jaar lang heeft Gérard de Sint-Jorisgroep van de verkenner mogen begeleiden, van 1947 tot 1962, en in die periode heeft hij zestien keer een kamp meegemaakt. Er waren drie groepen van 24 jongens en die gingen allemaal tegelijk op kamp, meestal op de fiets.

Gérard had daar geen problemen mee: hoe vaak had hij in zijn jeugdjaren niet met Vader Nederland doorkruist? Binnen zo'n kamp was de waterpomp altijd het centrale punt en daar bevond zich ook het stafkwartier. De kleinsten lagen daar in de buurt en de groteren verderop. Heel vaak werd ook een jongen meegenomen die aan bloederziekte leed, onder voorwaarde dat ook zijn vader mee zou gaan, want de leiding wilde natuurlijk geen enkel risico lopen. Vier jaren lang is die jongen meegeweest, totdat hij zestien werd.

Vaderkamp

Door deze ervaring was ook het idee geboren om eens aan een 'vaderkamp' te denken zoals dat ook elders wel eens geregeld werd. Het bleek een goed idee te zijn, want zeven jaar op rij heeft een vaderkamp plaatsgevonden, met heel goede resultaten en vooral: veel betere contacten met de ouders.

Over het in 1961 in Baexem gehouden vaderkamp geeft de Maas en Roerbode een heel aardige impressie weer:

"Tegen half acht wordt eenieder, die nog slaapt, op hardhandige wijze van zijn bed gelicht, want het is de hoogste tijd voor de H. Mis. De plechtigheid begint weliswaar met enige vertraging, omdat de mistent nog moet worden opgezet. Aalmoezenier Van de Loo is daar echter eigenhandig in de kortste keren mee klaar en aan zijn manier van werken kunnen wij zonder meer constateren dat in hem nog een goede bouwpastoor steekt".

Het was toen nog niet bekend dat een andere standplaats voor hem in het verschiet lag, maar dat zou nog een jaartje aanlopen.

Zus Nellie heeft haar broer zes jaar in Maasniel bijgestaan, totdat ook zij in september 1952 in het huwelijk zou treden. Haar plaats werd vanaf die tijd ingenomen door Betsie Jacobs uit Tegelen.

Vanuit Maasniel heeft Gérard nog een paar keer de oude Ortskommandant opgezocht in het Duitse Waldniel, alsof het om een herinnering ging uit een spannend jongensboek. Het was echter veel meer uit sympathie voor deze man, die ook slachtoffer was geworden van het systeem, een systeem dat bij de meesten onzer weinig waardering vond. "Herr Wendt was een heel aardige man, zo'n gemoedelijke dikke Pruis", vindt Gérard: "Hij was inmiddels overgeplaatst naar een school in Dülken. In Waldniel wisten ze meteen wie ik bedoelde, toen ik vroeg naar de 'Ortskommandant van 's Heerenberg', en toen mij de naam 'Wendt' gezegd werd wist ik dat ik goed zat. Die naam kon ik mij herinneren van onze 'Ausweis für Fahrrad', die door hem ondertekend was. Daardoor was ik een van de weinige Nederlanders die na de oorlog nog een rijwiel kon berijden".

Tijdens de periode van Gérard in Maasniel is er twee keer een nieuw clubgebouw opgetrokken, met natuurlijk de nodige financiële perikelen. Een oud douanekantoor werd op de kop getikt voor een bedrag van achthonderd gulden, en daar was nog wel overheen te komen. Maar heel ingrijpend werd de bouw van het stenen onderkomen 'de Den' voor de Sint-Jorisgroep. Van de benodigde vijftigduizend gulden werd eenderde door de gemeente betaald, eenderde door de kerk en nog eens eenderde door de gemeenschap. De vader-verkenners hebben hier toe veel bijgedragen met allerhande acties en loterijen onder de bevolking, maar ook de preekstoel bleek een goede financiële bronaanboring. Door

middel van een psychologisch goed opgebouwde preek met een commerciële inslag — iemand had Gérard hierbij geholpen — lukte het hem op één zondagmorgen huis aan huis twaalfduizend gulden op te halen. Twee jaar later is het met dezelfde preek nog eens gelukt om voor het gidsengebouw tien milie te vergaren. De acties kregen een eigen identiteit: de eerste keer, voor de Jorisgroep, sloeg men de J-slag, de tweede poging voor de gidsen werd de G-slag genoemd.

Op kamp aan de Ourthe (Luxemburg) in 1952, natuurlijk op de fiets. Tijdens de terugtocht zijn de mannen in stromende regen gestrand bij een boer in Luik. Na goed gegeten en geslapen te hebben konden ze de volgende dag weer verder

Het bestuur van de RK Mijnwerkersbond afdeling Maasniel in de jaren vijftig. Hier staan de heren Huskens, Sonnemans, Kupers en Sonnemans junior. Vooraan zitten de heer Tegels, Kapelaan van de Loo en de heer Hendriks

Stuurloos schip

In Milsbeek scheen de lentezon van 1962 heel anders dan dat men de laatste jaren gewend was. De Niers had zijn water weer heel bescheiden teruggetrokken binnen de eigen bedding en in de Niersvallei konden de elementen weer hun invloed uitoefenen op het onder de slib verdwenen groen. Elk jaar opnieuw wordt de grauwe vlakke genood tot nieuw leven en het is telkens weer een wonder om uit de dorre grond en het dode hout weer vers groen en frisse bloesem te zien verschijnen. De zilverberken langs de wegen en paden krijgen dan weer dat onbeschrijflijk mooie lentekleed alsof God er persoonlijk zijn adem over heeft uitgeblazen. De lentezon in Milsbeek scheen anders!

Milsbeek zou over enkele maanden een nieuwe pastoor krijgen: dat was door 'Roermond' toegezegd en een bisschop moet je geloven. Wie die pastoor zou worden was nog niet bekend. Aan de bisschop was gevraagd om in elk geval uit te willen zien naar een parochieherder uit deze streek, in geen geval een 'echte Limburger'. Als hij dan ook naast de pastorale bekwaamheden nog enige financiële, economische en organisatorische talenten in huis had, was dat mooi meegenomen.

Er heerste wanorde in het anders toch wel vreedzame dorpje: de pastoor dacht het allemaal alleen aan te kunnen, zonder kerkbestuur, zonder schoolbestuur, zonder kerkkoor. Frans Huisman zat in dat kerkbestuur, al sinds 1949, maar was nu uitgeschaakeld, zoals ook de overige kerkmeesters. Hij heeft enkele malen, mede namens hen, bij de bisschop aan de bel getrokken, eerst heel beschaafd en zachtjes, en later luider en nog luider. Mgr Moors hoorde de bel en reageerde: "Zou Gérard van de Loo een geschikte zijn voor jullie?" vroeg hij via de telefoon aan Huisman. Het 'op non actief zittende' kerkbestuur ging direct accoord: de vraag was of ook de

beoogde persoon accoord zou gaan.

Het toeval wilde dat de bisschop naar Maasniel moest om daar het H. Vormsel toe te dienen, en toen hij na afloop tegenover Gérard aan tafel zat en hem de vraag stelde of hij Milsbeek op zich wilde nemen, bleek Gérard direct bereid: "Nu nog wel, maar over vijf jaar niet meer".

Pastoor Geurts van Ottersum werd tijdelijk als waarnemend pastoor aangesteld en Frans Huisman als secretaris-kerkmeester.

Gérard werd enkele weken later bij de bisschop ontboden en kreeg te horen dat hij benoemd was, maar "er is geen kerkbestuur en geen schoolbestuur en het gemeentelijk en provinciaal bestuur is al op de hoogte van de wanordelijke situatie. Ga er maar eens een jaar heen en kom daarna maar eens praten over een te benoemen kerkbestuur", was het advies. Hij kreeg de benoemingsbrief op 20 juli en de installatie zou op 25 november plaatsvinden.

Met de kerk had Gérard niet zo heel veel problemen: er was genoeg geld voorhanden om de pastorie op te knappen. Met de school daarentegen lag het geheel anders. De administratie had een behoorlijke achterstand opgelopen en van gemeentewege vroegen men dringend om een snelle oplossing. Gérard zag dat hij het zeker niet alleen aan kon: "Ik heb toen aan Roermond gevraagd om zes nieuwe bestuursleden voor te mogen dragen. Bij de oorspronkelijke vier liep ik het risico dat de een zou afhaken vanwege zijn leeftijd en de ander helemaal niet meer wilde, en als je zes mensen voordraagt, dan blijven er altijd drie of vier over. Moors kende mij heel goed, want hij was vroeger in Weert mijn leraar geweest. Hij wist wat hij aan mij had en ging accoord. Gelukkig kwam ook Frans Huisman in het kerkbestuur: hij was zeer zeker tegen mij opgewassen", is de visie van de nieuwe pastoor.

Bij de officiële opening van het Gemeenschapshuis in 1968 staat hier Pastoor van de Loo tussen Oudpastoor Hoefnagels en Burgemeester Berger en zijn echtgenote

Kardinale vraag

Het Schuttersgilde St Lambertus bestond 500 jaar en de openluchtmiss werd opgedragen op het Schuttersveldje. Toen Gérard in 1982 afscheid nam werd hij tot Ere-gildepriester benoemd. Op de teer-avonden was hij altijd aanwezig: hij droeg het Gilde een warm hart toe

Frans Huisman kijkt dan ook met plezier terug op de lange periode waarin hij met Gérard heeft mogen samenwerken. Ze kenden elkaar, als buurtgenoten nog: Frans was immer ook betrokken geweest bij de feestelijkheden rond de eerste H. Mis van deze pastoor in 1941. "We hebben heel intensief samengewerkt en veel bereikt", is zijn mening: "Natuurlijk ontstond er wel eens wrijving en waren er wel eens problemen, maar die vinden heel vaak hun oorzaak in wilskracht en gedrevenheid. Gérard was zelfs wel eens helemaal over de toeren".

Er kwam een nieuw kerkbestuur en de zaak ging weer draaien. Later werden zelfs twee dames, mevrouw van Bergen en mevrouw ten Horn, in het kerkbestuur opgenomen, en een dergelijke samenstelling correspondeerde ook niet helemaal, of eigenlijk helemaal niet, met hetgeen Roermond wilde, zeker niet toen Mgr Gijssen aan het roer kwam te staan. De katholieke kerk mocht dan volgens Gérard wel die 'una, sancta ecclesia' zijn, maar ze moest toch ook enige pluriformiteit naar buiten uitstralen en niet uitsluitend 'bemand' zijn. Vrouwen moeten niet alleen de kerk schoonmaken, maar mogen ook in de kerk besturen en zingen, vond de pastoor, en meisjes mogen ook mee de mis dienen. 'Maar hoe vertel ik het de bisschop' was de 'kardinale' vraag. Voor dit probleem werd een strategie uitgestippeld. De monseigneur zou in Milsbeek komen vormen en Gérard had al besloten om aansluitend aan de koffietafel niet aan zijn zijde plaats te nemen: Frans Huisman kon daar minder kwaad aanrichten. Deze heeft toen ook heel voorzichtig de bisschop op de hoogte gebracht van de op handen zijnde wijzigingen in de bestuursamenstelling: Gijssen werd overrompeld, maar ging overstag en de dames werden benoemd.

Het televisietijdperk was aangebroken en de eerste mens had de maan bezocht. Vernieuwingen in de

maatschappij bleven niet uit en ook de kerkelijke structuur kwam in een stroomversnelling. Milsbeek bleef zeker niet achter.

De gezinsbijdrage voor de instandhouding en bedrijfsvoering van de zogeheten 'kerkfabriek' werd ingevoerd, de bankenpacht afgeschaft en rouw- en trouwgeld ingebouwd in de gezinsbijdrage.

Het schoolbestuur, tot nu toe onder supervisie van het kerkbestuur c.q. de pastoor, werd uit dit verband gelicht en kreeg een eigen status. De heer Strijk werd voorzitter, mevrouw Denissen secretaresse en de heren Brouwers en Arts werden toegevoegd, naast nog twee vertegenwoordigers uit het oudercomité. De administratie werd weer op poten gezet, de school onderging een grondige renovatie en de ambtswoning werd verkocht aan de bewoner, het hoofd der school Piet Jansen.

Genoemd schoolhoofd bewaart ook de beste herinneringen aan de periode der vernieuwingen: "Gérard voelde zich hier als een vis in het water, hij had er zin in. Hij kon bijzonder goed de mens in zijn waarde laten, op school of op het koor. Hij zei nooit hoe het beter kon, dit in tegenstelling met zijn bemoeienis bij het voetballen! Het was voor hem een uitdaging om de zaken weer in het goede spoor te krijgen. Voordat hij hier aangesteld was, had ik hem al in Maasniel bezocht om het lesrooster met hem door te nemen: hij zou immers voorzitter worden van het schoolbestuur! Zijn voorganger pastoor Versterren had er al een grote streep doorheen gehaald, maar Gérard kon zich er helemaal in vinden. Langzaamaan kwamen de vernieuwingen, vooral met de jeugd. Hij ging er soepel mee om. We zijn toen ook weer met het zangkoor begonnen en gingen ook met het jongenskoor op kamp, samen met de misdienaars van Gennep en Ottersum. De pastoor ging elk jaar, ook vaak twee keer, met de misdienaars een dagje uit, naar Slagharen of naar Wanroy", aldus Piet Jansen.

Vernieuwingen

Ook Leo Derks heeft vele jaren geïnvesteerd in het medebesturen van de kerk, vooral met hand- en spandiensten. Hij memoreert met plezier de vergaderingen die vaak 'erg spannend' konden zijn en waarbij pastoors mening vaak diametraal stond op die van de overige bestuursleden: "Maar als we hem dan uiteindelijk overtuigd hadden, en dat viel niet altijd mee, dan gaf hij zich gewonnen en liep hij weer even hard mee. Maar tegenspel moest hij hebben!"

Met evenveel plezier denkt Leo terug aan de werkzaamheden die in en rond het kerkgebouw hebben plaatsgevonden. Het priesterkoor onderging een metamorfose en het werk werd natuurlijk door vrijwilligers gedaan. Het altaar werd verplaatst en de leden van de fanfare hadden het zandwerk voor hun rekening genomen. Enkele echte bouwvakkers zorgden voor het uitzetten van de nieuwbouw en de bestaande altaartreden vonden ook, na heel veel meetwerk, weer nieuw emplooi in het podium. Bij alle werkzaamheden en besprekingen bleef de pastoor betrokken, dan weer als adviseur, dan weer als praktische medewerker en ook wel eens als 'voordevootenloper'. Maar het karwei is geklaard, met weinig geld en veel voldoening.

Een regelmatig terugkerend bouwwerk was het plaatsen van de kerststal, waarbij Gérard elk jaar opnieuw heel nauw betrokken was. Het colbertje werd aan de ambo gehangen, de mouwen werden opgestroopt en het werk kon beginnen. Zelf nam hij dan het meest gevaarlijkste werk voor zijn rekening: voor het ophangen van de ster bovenin de kerk was hij alleen uitverkoren, en een lange ladder werd tegen de muur geplaatst: "Laat mij dat maar even doen, ik ben vrijgezel en laat geen gezin achter. Als ik naar beneden val, dan zorg maar voor de begraving", heeft hij zijn gelovigen meerdere malen voorgehouden, en even zo vaak heeft God de waaghals met welgevallen gadegeslagen.

Hoogtepunt in zijn Milsbeekse loopbaan is wel de totstandkoming van het gemeenschapshuis geweest. Er was al een stichting in het leven geroepen waarvan Frans Huisman voorzitter werd. De noodzaak van deze voorziening in het dorp was een duidelijke zaak, maar de financiële gevolgen waren minder duidelijk. Van de benodigde guldens moesten er twaalfduizend vanuit de gemeenschap komen en de kerk zelf mocht niet hoger gaan dan tien mille, want anders zou haar invloed te groot kunnen worden. Gérard had het hele draaiboek van de inzamelingsacties in Maasniel nog in zijn achterhoofd en de daarbij horende onmisbare predikatie startklaar in zijn bureaula. Na overleg met zijn achterban werd besloten tot actie over te gaan en de 'G-slag Milsbeekse stijl' was een feit. Mede door de fanatieke inzet van de pastoor werd de G-slag een groot succes en kwamen de tien mille op tafel!

Gérard had een brede belangstelling. Toen de Toneelvereniging ONA in 1972 veertig jaar bestond, werd de pastoor dan ook verzocht om even mee te gaan voor een foto bij het Plasmolens 'Békske'

Met veel muziek en ander feestelijk vertoon konden de deuren van de nieuwe accommodatie in 1967 geopend worden. Een geweldige aanwinst voor het dorp en vooral de verenigingen, want hierin is Milsbeek heel goed voorzien: we tellen er meer dan twintig!

Er was binnen enkele jaren een hechte band gesmeed tussen de pastoor en 'Milsbeek', ongeacht of het hier medegelovigen of andersdenkenden betrof. Ook niet-kerkelijken werden in het schoolbestuur betrokken, er werd een jeugdraad opgericht en later een parochieraad, de zaterdagavondmis werd ingevoerd, het schoolgebouw uitgebreid en er kwam een nieuwe kleuterschool.

Intussen was ook een missie-comité opgericht, om precies te zijn op Gérards vijftigste verjaardag, en Pater Marcus kwam toen preken voor dit doel. Het oprichten van een afdeling van De Zonnebloem, samen met Ottersum, kostte meer moeite. Pastoor Geurts aldaar was van mening dat "wij de zieken zelf wel kunnen bezoeken". Toen er voor Ottersum geen kapelaan meer beschikbaar was, wilde Geurts zich heel graag aansluiten, nadat hij van mevrouw Berger vernomen had dat de vrijwilligersclub in Milsbeek zo buitengewoon floreerde.

Enkele arbeidersverenigingen in Milsbeek hebben het loodje moeten leggen, maar dat verschijnsel was inherent aan de moderne tijd. De KAB is langzaam afgebouwd en ging over naar andere bewegingen, zoals het NVV. Sint Raphael en nog enkele kleine zijn in zijn geheel overgegaan naar het CNV en behielden dus enigszins de christelijke signatuur. Met de arbeidersbewegingen had Gérard ook vroeger veel te maken gehad, zoals bij voorbeeld in Maasniel in de 'Credo Pugno'. Daar heeft hij in zijn jonge jaren ontdekt dat zich onder de arbeiders heel veel mensen bevinden met een hoog intelligentiepeil: mensen, die vroeger niet de kans hebben gehad om te studeren. Anderzijds heeft hij onder de zogeheten intellectuelen veel domme mensen ontmoet, rechtlijnige denkers die niet logisch kunnen redeneren.

Lief en leed in Milsbeek werden met elkaar gedeeld en dat mocht Gérard in 1966 heel duidelijk ervaren, toen op 2 april, negen dagen voordat hij met zijn parochianen zijn zilveren priesterfeest zou vieren, zijn vader kwam te overlijden. Samen met Moek had Vader nog in de familiekring de herdenking mogen meemaken op de officiële dag 29 maart. Dit afscheid wierp een zwarte schaduw vooruit op de festiviteiten, maar die konden gezien de voorbereidingen moeilijk uitgesteld worden. Vreugde en verdriet liggen ook emotioneel vaak dicht bij elkaar. Groot was dan ook de belangstelling van de parochianen bij de uitvaartplechtigheid en de begrafenis van Vader op 5 april.

Bij de viering van het zilveren priesterfeest op tweede paasdag kon de Milsbeekse bevolking voor de eerste maal laten zien hoezeer de pastoor door hen gewaardeerd werd. De kerk, de straat en de pastorie werden voorzien van het nodige dennegroen met bloemen en vlaggetjes en de verenigingen zouden in hun uniform defileren langs het podium waar de pastoor stond opgesteld. Voor de kerkelijke viering was door het zangkoor en het knapenkoor een speciale mis ingestudeerd en bruidjes gingen de jubilaris vooraf bij het betreden van het priesterkoor. De feestpredikatie werd gehouden door Pastoor Obers uit Maasniel, die Kapelaan van de Loo zestien jaar had meegemaakt. Hij schetste de jubilaris als een ijverig zielzorger, die steeds klaar stond om de medemens met raad en daad bij te staan.

Na afloop werden nog enkele vriendelijke woorden van dank uitgesproken door de heer Huisman en burgemeester Berger en bood de heer Franken, voorzitter van 'Milsbeek Vooruit', namens de hele gemeenschap een bedrag van vijftienhonderd gulden aan met als blijvende herinnering aan deze feestdag een in Milsbeek vervaardigd wandbord. In zijn dankwoord memoreerde de feesteling de prettige samenwerking met zijn parochianen en dankte hen daarvoor. Hij kon bovendien tot zijn vreugde medelen dat hij zich in de afgelopen vijftiwintig jaar een gelukkig mens had gevoeld.

Grote steun

Moek werd zijn grote zorg: de 75-jarige oma kon het maar moeilijk verwerken dat haar levensgezel, met wie ze meer dan vijftig jaar lief en leed gedeeld had, haar op zo abrupte wijze ontnomen was. Na rijp beraad en goed overleg werd besloten Moek liefdevol op te nemen binnen de muren van de pastorie. Het spreekkamertje werd haar privéruimte, waar ze haar kinderen en kleinkinderen kon ontvangen, en het leven ging verder. Het zou voor Moek niet lang meer mogen zijn. Een jaar later, op 14 augustus 1967, kwam ook zij te overlijden. Opnieuw werd een zware slag aan de familie toegebracht toen de oudste zoon van zus Toos, Gerrie Smits, op 5 december 1968 op zijn tijdelijk militair adres in Duitsland verongelukte.

Ook toen werd weer duidelijk wat Gérard steeds voor zijn familie betekende, en in die familie kwamen zeker ooms, tantes, neven en nichten niet op het tweede plan. Hij was een steun, zowel bij de blijde doop- en trouwpartijen als bij droevige gebeurtenissen, problemen, ziekte en overlijden. Hij was er altijd, zonder pretenties.

Ook Milsbeek heeft hem zo ervaren. Met het kerkbestuur heeft Gérard altijd goede banden onderhouden, en hij wist ook steeds de juiste personen hiervoor aan te trekken. Zo zag hij ook een goed bestuurslid in Piet ten Haaf, die hij had leren kennen binnen het schoolbestuur: "Hij was heel goed tegen mij opgewassen en dat moest ook. Samen hebben we heel wat werk kunnen verzetten". Dat het kerkbestuur veel vertrouwen had in de zieleherder toont wel het besluit om de reisvergoeding voor de pastoor pittig te verhogen omdat, zo werd gezegd, "men beter de pastoor duizend gulden kan geven voor het bezoeken van de ziekenhuizen, dan dat je op dat soort zaken gaat besparen. Hij moet kunnen gaan als hij denkt dat het moet, en dan moet je niet op een kilometer hoeven kijken".

*In memoriam:
Vader en Moek
dicht bij elkaar
kort na elkaar*

Fanatiek supporter

Zo fanatiek als Gérard zich in zijn jeugdijaren op de voetbal kon uitkuren, zo fel is hij ook bij het voetballen betrokken gebleven. De slidings en schijn-aanvallen hebben echter plaats moeten maken voor andere capaciteiten op dit terrein en het moge bekend zijn dat de pastoor van Milsbeek bijna elk weekend gesignaleerd wordt langs de zijlijn. Niemand heeft tot nog toe duidelijk kunnen maken in welke hoedanigheid hij daar vertoeft, want vele functies zijn in deze persoon verenigd en denkbaar: geestelijk adviseur, elftalleider, trainer, scheidsrechter of, zoals de meesten: gewoon supporter.

Wim Bindels, al jaren bestuurslid van de RKSVMilsbeek, vat het verschijnsel in enkele woorden samen. Hij zegt: "Pastoor van de Loo heeft een voetbalhart zoals maar weinigen. Hij was in feite een van de beste bestuursleden: creatief, een goed organisator, economisch onderlegd en kundig op voetbale gebied. Wel was zijn mening vaak erg zwart-wit gesteld en een flinke portie eigenwijsheid heeft hij ook wel, maar ja: mensen die het goed weten mogen wel een tikkeltje eigenwijs zijn".

Er doen verhalen de ronde in Milsbeek die je doen denken aan de tijden van Don Camillo; de kern van dit soort anekdotes is vaak wel juist. "Wat hij dan wel eens riep langs de zijlijn, dat kon echt niet uit de mond van een pastoor komen", werd gezegd, en in een interview in het clubblad van de RKSVM wordt heel fijntjes een schets van de betrokkene weergegeven: "Iedere Milsbeeker zal dan ook wel weten dat hij bij ons als een soort tiende bestuurslid fungeert en als een zeer fanatiek supporter, die langs de lijn volgens ons gevoel toch wel eens de bisschoppelijke richtlijnen te buiten gaat". Het verslag gaat verder: "Iets wat langs die lijn opvalt is dat hij vaak van leer trekt tegen de scheidsrechters. De pastoor zegt dat scheidsrechters van hem gerust fouten mogen maken, als zij die dan maar enigszins over beide partijen verdelen. Dit is echter een grote zeldzaamheid: Typerend is echter dat, als een scheidsrechter fouten maakt, die fouten dan meestal ten voordele van één van de partijen komen, omdat de mens van nature niet objectief is. Iedereen heeft al heel gauw een van beide clubs tot favoriet gemaakt, en zo gaat het ook bij een scheidsrechter".

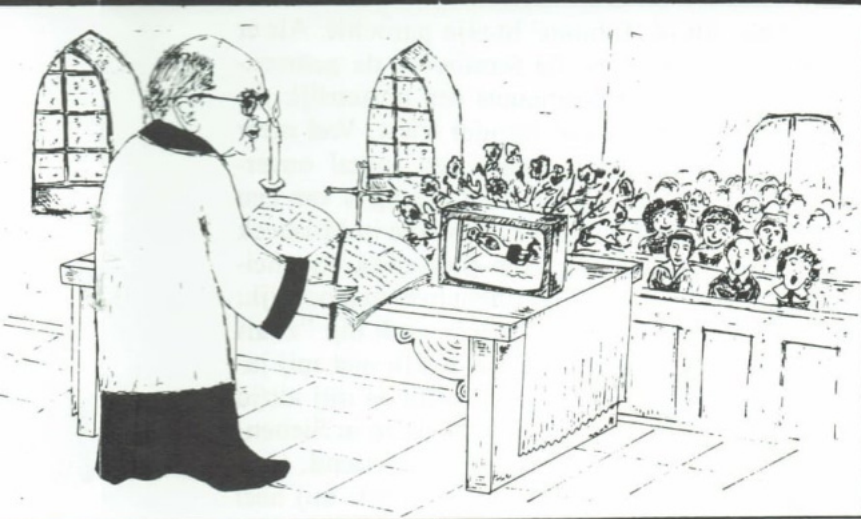
Om te bewijzen dat ook andere invloeden een rol kunnen spelen, haalt de geplaagde supporter een voorbeeld aan uit zijn Tegelse periode vlak na de oorlog: "De voorzitter hier was een slager en deze haalde de scheidsrechter af van de trein of de bus. Hij maakte daarbij altijd een praatje over de slechte tijden en zo'n scheidsrechter ging daar vaak gretig op in. Dit was het moment waarop de slager 'medelijden' kreeg en hem beloofde na afloop wel even langs de slagerij te rijden voor een paar kilo vlees. Om die buit niet te ontlopen was de scheidsrechter, zonder enig verzoek, dan wel op de hand van de thuisclub, die dan ook bijna onverslaanbaar was".

Nog meer attracties worden vermeld in het clubblad, en de teksten mogen een aanwijzing zijn in de richting van een goede verstandhouding tussen de club en de geestelijk adviseur: "Persoonlijk heeft hij aan dit adviseurschap echter steeds een veel ruimere inhoud gegeven". Nog zo'n bevinding is de volgende: "Opzienbarend zijn namelijk de zwart-wit uitspraken die hij doorlopend doet over de opstellingen van het eerste elftal en de capaciteiten van bepaalde spelers, welke dan vaak uitgesproken worden onder het dreigement dat, als het de volgende week nog niet veranderd is, hij beslist niet meer gaat kijken. Vorig seizoen voegde hij een keer de daad bij het woord en liet zich wekenlang niet zien. De situatie is inmiddels gewijzigd en momenteel laat hij zich weer terdege gelden langs de lijn".

Langs de zijlijn

Dat doet hij echter niet alleen. Insiders weten te vertellen dat er langs de lijn regelmatig een club van vijf personen gesignaleerd wordt, die niks anders doet dan 'knaoien', een ander woord voor het Nederlandse zeuren of zaniken. De club bestaat uit senior-supporters, van wie niemand de leiding heeft. De 'verdachten' zijn: Wim Brouwers, Leo van Schaijk, Harrie Thissen, Gerrit Derks en, jawel hoor: Gérard van de Loo. In hun ogen werd er nooit goed gevoetbald en was de opstelling nooit goed. De verwensingen naar de argeloze spelers klonken vaak op een toon die Petrus waarschijnlijk zal bezigen als hij Saddam Hussein aan de hemelpoort ontmoet. Leo van Schaijk beloofde zo ongeveer bij elke wedstrijd dat hij nooit meer zou komen als ze nu weer zo slecht speelden. Alhoewel hij wel eens zó teleurgesteld is geweest dat hij een paar wedstrijden heeft overgeslagen, is hij altijd naar 'zijn Milsbeek' blijven komen kijken, ondanks het feit dat zijn zoon bij Vitesse in Gennep speelt: over trouwe supporters gesproken! Alleen als Milsbeek niet speelt, dan kun je Leo in Gennep vinden.

Gérard heeft zo zijn eigen visie op de voetbalsport, met enerzijds een verontschuldiging en anderzijds een 'mea culpa'. Hij kon ook niet helpen dat hem al in Maasniel het geestelijk-adviseurschap werd opgedragen voor de voetbalclub van het naburige Leeuwen, omdat de vorige adviseur, Rector Boost, onenigheid had gekregen met het bestuur. Acht jaar lang heeft hij daar deelgenomen aan alle vergaderingen en was hij een welkome participant in de beleidsbeslissingen. Hij geeft ruitertlijk toe dat hij wel vaker in de clinch heeft gelegen met de bestuurders: "Ik kan bijzonder eigenwijs zijn, maar ik ben niet onhandelbaar. Uiteindelijk ben ik toch maar van beide clubs erelid geworden. Ik bemoeide me wel eens met voetbal-technische zaken en dan stond ik aan de kant te schreeuwen dat ze het verkeerd deden. Ik kan helemaal niet zo hard praten, maar op een voetbalveld kan ik drie voetbalvelden ver

De voetbalclub ziet de 'geestelijk adviseur' door een andere bril, getuige deze humoristische afdruk in hun clubblad

Een gezellig samenzijn in de voetbalkantine. Als de geestelijk adviseur zijn ballpoint ter hand neemt om zijn mening kracht bij te zetten, dan is hij zeker van zijn zaak!

De voetbalvereniging bestond in 1978 veertig jaar. 'Bestuurslid' Gérard van de Loo ging op de foto, samen met zijn collega-bestuurders Roel Kuperus, Gerrit Derks, Jan van den Hoogen, Wim Brouwers, Cor Jacobs, Harrie Thissen, Leo van Schayk en Wim Bindels

schreeuwen". Met deze uitspraak was tevens een nieuwe eenheid aan het metrieke stelsel toegevoegd!

Over één ding is iedereen het eens: wanneer zijn pupillen verliezen, dan heeft ook hij een slechte avond. Maar hij is sportief genoeg om zich te realiseren dat er bij een wedstrijd maar één kan winnen.

Waar het vooral om gaat bij deze veelzijdige supporter is de status van de club: "Het eerste elftal is de vlag op het schip, en aan hun prestaties wordt gemeten hoe goed het met de club gaat", vindt Gérard, "en daarom ben ik vaak zo fel en zo kritisch. Het kan mij dan niet schelen of ik daarbij misschien wel de beste parochiaan uit het veld sta te schelden: dergelijke kritiek is nooit tegen de persoon gericht, maar betreft dan veel eerder de leiding".

Een keer heeft de eerwaarde heer zelf in Milsbeek in een wedstrijd meegespeeld, maar dat was nog in de tijd van het 'rijke roomse leven', toen een priester zich uitsluitend in zwarte toog of zwart pak mocht vertonen. Het was tijdens een wedstrijd van de carnavalsvereniging met een nobel doel voor ogen en veel publiek: de opbrengst was bestemd voor een geluidsinstallatie in de kerk.

Eindelijk kampioen

Buiten de diverse kerkelijke jubilea en herdenkingen is een waarlijke hoogtijdag in zijn leven de dag geweest dat het eerste elftal in 1965 kampioen werd. Heel Milsbeek was erbij betrokken en feestte mee, tot laat in de avond.

Gérard heeft ook eens een scheidsrechter bekritiseerd over een goal die hij had goedgekeurd: "Ik kreeg gelijk van hem, want de keeper was uitgelopen en lag daar, ongeveer dertien meter voor het doel, en toen werd de goal uiteindelijk toch afgekeurd", zo weet hij zich met genoeg te herinneren.

Behalve bij de voetbalsport, die een groot stempel heeft gedrukt op zijn hele leven, is hij ook heel nauw betrokken geweest bij de oprichting van de korfbalclub. Er bestond weliswaar een gidsenclubje voor de meisjes, maar men wilde meer aan sport gaan doen, en samen met de jeugdraad is toen besloten te gaan korfballen. Ook de redactie van het clubblad kreeg al gauw in de gaten dat "de pastoor zelf ook nog gekorfbald heeft, alhoewel zijn liefde uitgaat naar een andere sport, zoals bij voorbeeld handballen", aldus een interview van tien jaar geleden: "Van de pastoor zelf vernamen wij dat zijn eigen vaardigheid in het korfbal groot geweest moet zijn: geen tactiek, geen techniek, maar wel de bal in de korf! Iedere coach zou er tegenwoordig maar wat blij om zijn." Na nog enkele kanttekeningen van dit soort besluit het artikel van 'Spes' met de mededeling dat de redactie aan het eind van het prettig onderhoud aan de pastoor gevraagd heeft om voetbal voetbal te laten en voortaan korfbal geen handbal meer te noemen!

Unieke saamhorigheid

Het veertig-jarig bestaan van de parochie werd in 1970 gevierd en ter ere van dit jubileum werd een gedenkboekje uitgegeven. Vijf jaar later was de pastoor 12½ jaar in Milsbeek, en dat moest, zo vonden de parochianen, toch wel gevierd worden. Zondag 25 mei werd tot hoogtijdag verheven. "Pastoor van de Loo is een enthousiast en hardwerkende priester, een zielzorger met de noeste vlijt van wel- eer, en toch met een twinkelende oogopslag voor de nieuwe tijd", zo schreef de pers: "Misschien daarom dat zijn parochianen hem trouw volgen en de saamhorigheid in de organisaties bijna zeldzaam is".

Na de plechtige hoogmis, in concelebratie met zijn vroegere dorpsgenoot Deken Jan Akkers, kon de jubilaris in het gemeenschapshuis gefeliciteerd worden en werd hem door 'zijn mensen' een vakantie-reis aangeboden. Deken Akkers hield de feestpredikatie en constateerde dat, hoewel een profeet doorgaans in eigen land niet geëerd wordt, hier in Milsbeek het tegenovergestelde waar is: "Deze parochie heeft nog een hechte band van eenheid en samenwerking en de pastoor is mens onder de mensen gebleven".

Het gemeenschapshuis was overvol en de feesteling werd door enkele prominenten, de burgemeester en de heren Huisman en Van Hasselt, toegesproken. Het hoofd der school, de heer Jansen, bood namens de buurt een paar tuinstoelen aan met het advies om "daarin met een blik naar de hemel van de aardse rust te genieten". De koren zongen, het gilde en de schutterij defileerden en de fanfare vormde de aubade om tot een complete feestmars. Het grote moment om 'de vakantiereis' aan te bieden was aangebroken. De twee eerste dopelingen uit 1962, Desie van der Woude en Rudie de Haan, boden de jubilaris in gesloten couvert een bedrag aan van 3290 gulden, in twee uur tijds bijeengezameld tijdens een huis-aan-huis-actie. Een prettige vakantie werd hem gewenst!

Voor de parochie was het wéér groot feest toen in november 1980 het feit herdacht werd dat de parochie vijftig jaar geleden werd opgericht. Een 'long weekend' van drie dagen werd hiervoor uitgetrokken, met op vrijdag 7 november een feestprogramma voor de jeugd. Zaterdagmiddag om drie uur werd de tentoonstelling 'Milsbeek, verleden-heden' geopend en om zeven uur was er een gezinsmis. Na twee missen op zondagmorgen werden om twaalf uur enkele koorjubilarissen gehuldigd, hield de school tot drie uur open dag en werd om zes uur de tentoonstelling beëindigd. Milsbeek was weer eens ouderwets 'op de been' geweest. De parochie zou bij deze gelegenheid zichzelf een geschenk aanbieden: een groot bedrag was ingezameld en hiervan werd een glas-in-lood-raam betaald, dat nog vervaardigd moest worden en in 1981 onthuld.

Droefenis

Het was niet altijd 'Jubilate' in zijn parochie. Als er iemand door overlijden de familie of de gemeenschap ontvalt, is dat doorgaans een natuurlijk gebeuren, maar daarom niet minder triest. Veel meer indruk op de omgeving maakt een totaal onverwacht heengaan, zeker als dit het gevolg is van een ongeval. In zijn twintig-jarige loopbaan in Milsbeek heeft Gérard twintig keer zo'n plotseling verscheiden meegemaakt en dat raakt hem heel persoonlijk: "Vooral als het jonge mensen zijn", vindt hij: "zoals Doortje Hubers destijds: die was gelijk met mij jarig. Vanaf haar veertiende jaar kwam ze mij altijd met bloemen gelukwensen, en later is ze in Siebengewald verongelukt, op weg naar haar vriend. Ook het ongeluk van Leo Bindels in 1974 heeft mij heel erg aangegrepen: hij is in de nacht van vrijdag op zaterdag bij ons thuis voor de deur doodgereden. Leo was een van mijn beste voetbalvrienden: hij voetbalde naar mijn hart. Die zaterdagmorgen om vier uur kwam de politie mij vragen of ik de ouders wilde inlichten. Het was voor mij een moeilijke opdracht, misschien wel de moeilijkste!"

Al weer is de voetbal in beeld: Gérard kan het niet laten. Hem schiet een verhaal te binnen over een jongen die hij nog op de school in de catechese had meegemaakt, een veertienjarige knaap die ook in zijn jongste jaren vaak ijsjes en chocolade geconsumeerd had, die door de pastoor elk jaar tijdens het voetbaltoernooi met Pinksteren uit eigen zak betaald werden. De kosten van deze lekkernij benaderden vaak de tweehonderd gulden, maar dat had Gérard er graag voor over, twintig jaar lang, want vriend van de jeugd is hij altijd geweest. Die toernooien vonden eerst altijd plaats achter de school en later op het schuttersvoetbalveld, en de jongens mochten zelf hun elftallen samenstellen. Scheidsrechter was meestal een iets oudere knaap, die het jaar ervoor de school verlaten had. Nou ja, die veertienjarige knaap lag op een gegeven moment thuis met een gebroken been en iedere keer als Gérard bij hem op bezoek ging gaf hij vijf gulden. Later zei die jongen: "Mijn moeder vond het zo aardig dat u gekomen was, en ik ook". Het was nota bene een vrouw die zich altijd heel stroef had opgesteld, maar dat was over.

Hem werd ook de deur geweigerd bij een jonger echtpaar, van wie de man beweerde dat ze niet katholiek waren. Toen mevrouw in het ziekenhuis lag heeft Gérard haar opgezocht, zoals te doen gebruikelijk. Op zijn desbetreffende vraag antwoordde de aanstaande moeder: "Het zou waarschijnlijk een moeilijke bevalling worden, en toen hebben we ons toch maar weer laten inschrijven".

De zieleherder heeft totaal geen problemen met niet-gelovigen of andersdenkenden en gaat heel makkelijk om met de materie, ook wanneer het de school betreft: "Onze school was wel van naam een katholieke, maar we hebben dat nooit overdreven.

Het is een meer algemeen christelijke school, maar ze geeft de service voor de eerste communie en de hernieuwing der doopbeloften. We bleven altijd op het christelijke vlak, ook de onderwijskrachten. Ik heb maar één keer meegemaakt dat een kind de catechese niet mee mocht maken van thuis, en toch waren dat heel aardige mensen. Maar ja, een pastoor bekijkt dat toch altijd door een andere bril”.

Schoolhoofd Jansen heeft zo zijn eigen kijk op de verhouding ouders en school. Hij is min of meer teurgesteld en was dat in ernstige mate toen in 1973 duidelijk werd dat, ondanks de enorme inzet en de grote toewijding van de leerkrachten, de waardering niet algemeen was. Naar het inzicht van een aantal ouders bood de school te weinig mogelijkheden met als gevolg een soort schoolstrijd, die de gemoederen enige tijd danig heeft bezig gehouden. De gevraagde 'open school' heeft echter geen doorgang gevonden.

Aan de geschiedenis van de familie Van de Loo moesten in 1981 weer twee zwarte bladzijden worden toegevoegd door het te vroege heengaan van twee zwagers: Harrie Geurts overleed op 11 januari en Alfred Smits op 14 november van dat jaar.

Geridderd

Het mag tot de zeldzaamheden gerekend worden dat een kerkelijk leider, op welk niveau dan ook, tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau verheven wordt. Het overkwam de pastoor van Milsbeek toen hij op 29 maart 1981 bij gelegenheid van zijn

veertig-jarig priesterjubileum gehuldigd werd door de hele bevolking van Milsbeek. Burgemeester Berger reikte de jubilaris persoonlijk de hoge onderscheiding uit, "omdat u altijd zo fanatiek de Milsbeekse belangen heeft behartigd, niet alleen op geestelijk, maar ook op sociaal-cultureel gebied”.

Na deze korte plechtigheid begaf de geridderde pastoor zich naar het bordes voor de kerk, waarna de Milsbeekse gemeenschap hem huldigde met een indrukwekkend defilé. De fanfare Crescendo, de bejaarden-dansgroep Milsbeek en het gilde St. Lambertus gaven elk op hun eigen wijze blijk van hun waardering en aansluitend volgde een drukbezochte receptie in het gemeenschapshuis waar bijna niemand ontbrak. Vaak werd bij de welgemeende handdruk de wens uitgesproken "dat meneer pastoor nog maar lang in Milsbeek zal blijven”. Maar meneer pastoor was ook nog lang niet van plan om 'zijn mensen' te verlaten, óf het moest zo lopen dat een goede opvolger voor hem gevonden werd, een zieleherder die niet a priori door de bisschop aangewezen werd.

Ook de jongeren, altijd al oogappels van de pastoor, werden in de feestvreugde betrokken. Op vrijdag 27 maart was niet de school, maar het gemeenschapshuis 'verplichte kost'. Er werden films gedraaid en versnaperingen uitgedeeld: de hoogste klassen 's morgens en de laagste met de kleuters 's middags. Aansluitend werden door de kinderen toepasselijke liedjes gezongen en cadeaus overhandigd, en zaterdagavond was er nog een speciale gezinsviering voor de jeugd.

De hele familie bijeen op de 50e verjaardag van Gérard op 31 oktober 1965. Het zou de laatste familiefoto worden in het gezelschap van Vader en Moek

Vaarwel vrienden

Het contact met de mensen stond bij hem voorop en was gedurende zijn loopbaan een soort bindmiddel, waar geen bisonkit tegenop kon. Waar vreugde was, was de pastoor: bij jubilea, dopen, huwelijken, musiceren of voetballen. Waar verdriet was, was de pastoor, om te troosten en zijn medeleven te betuigen. Door hem was de parochie van Milsbeek 'een kerk met een menselijk gezicht' geworden, zoals zo typerend vermeld staat op het gedachtenisprentje van zijn veertigjarig priesterfeest.

Het menselijk gezicht zou eens afscheid moeten nemen; de pensioengerechtigde periode was al weer enige tijd geleden ingegaan. Onvermijdelijk naderde dan ook de dag van 'vaarwel, beste mensen', toen een waardig opvolger gevonden was in de persoon van pastoor Van Dijck, ook geboortig uit Noord-Limburg.

Vorbereidingen voor de feestelijkheden werden gestart door 'Milsbeek Vooruit', in nauwe samenwerking met het kerkbestuur. De jeugd ging weer voorop met een speciale gezinsmis en aansluitend receptie op de zaterdagavond. De volgende morgen, het was 15 augustus 1982, werd de plechtige afscheidsmis door de pastoor zelf opgedragen, daarbij geassisteerd door aalmoezenier Linsen. De gezangen werden door het dames- en mannenkoor gezamenlijk uitgevoerd en het schuttersgilde had ter opluistering op het priesterkoor plaatsgenomen.

Na deze viering mocht de pastoor nog één keer op het bordes voor de kerk een defilé gadeslaan van alle verenigingen, met tot besluit een folkloristische dans, uitgevoerd door enkele leden van de bejaardenvereniging. Op heel originele wijze had de ponyclub Nobless de feesteling daags tevoren al een rondrit in een rijtuig laten maken door de Milsbeekse straten.

De afscheidsreceptie na het defilé was weer een

druk bezochte: het gemeenschapshuis bleek aan de krappe kant te zijn. De plannen van Milsbeek Vooruit, om weer een geldinzameling te organiseren, werden aanvankelijk door de pastoor in alle bescheidenheid afgewimpeld: hij voelde zich nogal bezwaard. Na enig overleg kwam men tot overeenstemming: men achtte het toch gewenst om gezamenlijk een geldbedrag aan te bieden en zo geschiedde. Gérard mocht nog één keer een gratis reis ondernemen, betaald door 'zijn vrienden'.

'Zijn vrienden' vormden dan ook het thema in zijn afscheidsprek op die zondagmorgen: "Vrienden zijn als bomen: ze buigen niet, maar wuiven. Onze vriendschap van twintig jaar heeft effect gehad: die vriendschap is hecht. Een goede vriend komt niet alleen bij mooi weer, maar trotseert weer en wind. Vriendschap komt altijd van twee kanten. Soms zal de draagkracht van de een, soms die van de ander groter zijn. Een vriend is iemand die vraagt wanneer je terugkomt, is iemand die nooit ongelegen komt, maar die ook voelt wanneer hij komen moet. Een vriend is iemand die nog komt als er niemand meer komt". Het zijn slechts enkele grepen uit zijn woorden ten afscheid, een afscheid dat niet definitief kon en zou zijn.

Hij ging niet graag weg, maar was toch van mening dat het in het belang van de parochie beter zou zijn dat een jongere zijn werk overnam. Mgr Moors had hem in 1962 benoemd in Milsbeek en hem een grotere parochie in het vooruitzicht gesteld. Gérard heeft nimmer verlangd naar een andere standplaats, en een grotere parochie is het vanzelf geworden. Milsbeek telde in 1962 een kleine vijftienhonderd inwoners en is in twintig jaar uitgegroeid tot bijna drieduizend. De groei is er nu uit omdat in Milsbeek alleen nog gebouwd mag worden ten behoeve van de eigen mensen.

Aan de koffietafel bij gelegenheid van het afscheid in 1982 konden de heer en mevrouw Huisman natuurlijk niet ontbreken

Bij zijn afscheid werd de parochieherder in een rijtuig door het dorp gereden. Naast hem zit Hen Kersjes en tegenover hem Sjef van den Bercken met daarnaast, bijna zichtbaar, Hendrik Jansen. Jan Lamers van de 'Drie Kronen' zit op de bok

Pastor niemeritus

Gérard verliet de parochie en later ook de gemeente en vestigde zich in Roermond om van zijn welverdiende rust te genieten, een wel moeilijk privilege voor een vitale en onrustige geest.

Een volgende taak voor hem werd het assisteren in een verzorgingstehuis in Odiliënberg. De pastorale zorg was weliswaar verdeeld over nog twee andere eveneens 'rustende' priesters, maar vraagt toch wel om een speciale aanpak. Daarnaast vervangt hij in de regio wel eens een zieke collega, zoals hij ook acht maanden mocht doen in de H. Hart-parochie in Roermond.

Droefenis kwam wederom over de familie toen in hetzelfde Roermond op 8 oktober 1988 zwager Henk Jansen kwam te overlijden.

Al spoedig zou blijken dat de 'pastor emeritus' een 'pastor niemeritus' was geworden, want ook met het door hem verlaten Milsbeek bleven heel nauwe banden bestaan. Er waren te veel vrienden achtergebleven, die hem op de hoogte bleven houden van gebeurtenissen binnen de familie: van dopen en huwelijksjubilea en overlijdens. Ook voor veel recepties binnen het verenigingsleven heeft men zijn adres in Roermond binnen handbereik. De trouwe vrienden in Milsbeek kennende, kon het ook geen definitief afscheid geweest zijn in 1982. "Vooraf met de ouderen heb ik heel goede banden", constateert Gérard met een tevreden blik in de achteruitkijkspiegel: "want die mensen heb ik ook meestal nog getrouwd. Ik heb in dat dorp mogen staan en vond het fijn".

Heel pertinent is hij wanneer hem gevraagd wordt wat hij zou doen als hij een overlijdensbericht uit Milsbeek ontvangt, terwijl hij voor diezelfde ochtend een mis gepland had in Odiliënberg: "Dan vraag ik mijn collega om Odiliënberg te verzorgen en stap ik in de auto, richting Noord-Limburg".

Op de Hen-akker

Daar immers ligt zijn geboortegrond en komt hij weer langs het huis waar hij geboren werd en waar zo veel jeugdherinneringen zijn achtergebleven. Van daaruit heeft hij zo vaak de voettocht ondernomen naar school en kerk in Ottersum, en van daaruit ging hij zo vaak naar de losplaats van Piet Geurts of naar het echte voetbalveld in Milsbeek, om daar met zijn vrienden van toen een balletje te trappen en weer zijn schoenen kapot te schoppen: Vader zou weer mopperen op dat verrekte voetballen!

Het syndroom van de kapotgeschopte schoenen heeft hij zijn leven lang meegetorst, en meer dan eens heeft hij tegen latere vrienden gezegd: "Als het weer oorlog wordt, koop ik eerst tien paar schoenen, dan ben ik tenminste van die zorg verlost. Mijn allerlaatste schoenen, die ik aan had toen ik aan het eind van de oorlog met Piet Peters wegfietste, waren mijn schaatsschoenen: meer had ik toen niet. van de HARK (Hulpactie Roode Kruis) heb ik direct na de bevrijding nieuwe gekregen".

Vaak ook zal hij bij het passeren van zijn geboortehuis aan de Nijmeegseweg denken aan de goeie oude tijd, toen Vader van de Loo daar nog een welbestede vrijetijdspassing vond in zijn moestuin op de Hen-akker, en zal hij met de Ootersomse dialectgroep mee willen zingen:

*"en ien de moestuin van mien vader
dor stônde piepers, look en slaaj.
Ik was nog jong, ik kos nie wete
da'k zoiets latter nie mèr haj.*

*En ien 't hōfke bij mien èjge
dor stôn gèn piepers, look of slaaj:
dor stèt now niks; maar 'k zoj wel wille
da'k zōnne mojje moestuin haj!"*

De Hof van Eden

"De moestuin van mien vaoder, zönne mojje moestuin". Was er mooier oord op aarde denkbaar dan deze Hof van Eden? Hoeveel uren heeft Vader daar niet doorgebracht op de Hen-akker, spittend, schoffelend en in gedachten verzonken, en hoeveel tijd heeft hij niet intens genoten van de gewassen, de beloning voor al zijn zwoegen: de groenten, de tomaten, de aardappelen en niet te vergeten het fruit: de heerlijke sterappels en bellefleuren, de blauwe sappige pruimen en de rode bessen? Zijn kinderen mochten, of moesten, vaak helpen bij het rooien van de aardappelen of bij het 'knoei plukken', het verwijderen van onkruid. Ze hadden er niet altijd zin in, maar spraken er later nog vaak met genoeg over: nostalgie heet zo'n verschijnsel. Een soort misplaatste hunkering naar 'die goeie ouwe tijd' die eigenlijk niemand meer zou willen overdoen met de verworvenheden van nu in het achterhoofd. Materiële rijkdom heeft zich meester gemaakt van onze generatie. Er komen steeds meer mensen met volle handen en een leeg hart en dat is jammer. Vroeger was dat anders: de mens van toen was minder eisend en meer tevreden, éérder tevreden.

Vader Harrie van de Loo en Moek Nellie Liebrand waren beide grootgebracht in een hardwerkend en spaarzaam milieu. Hun ouders waren kleine

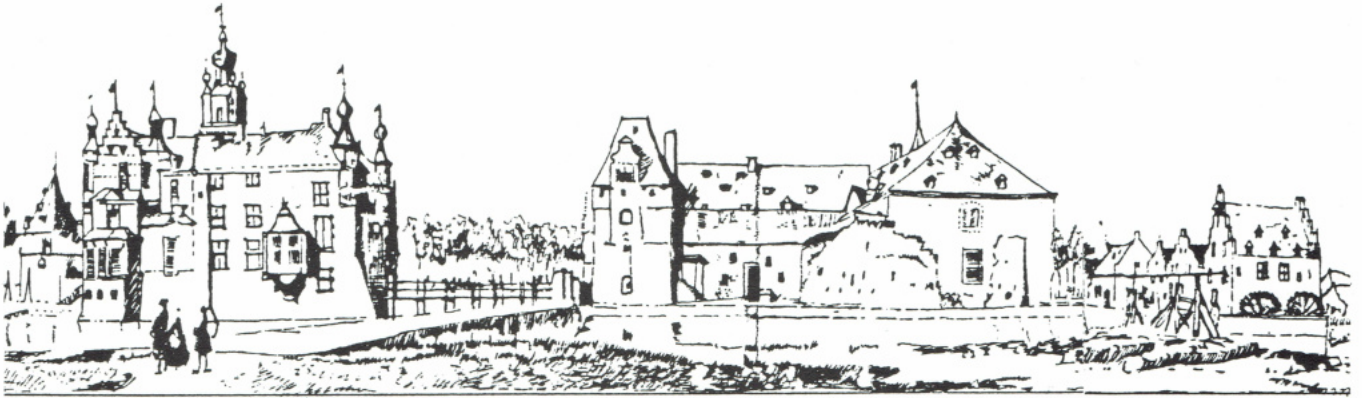
Vader (17 jaar) met zijn rijke bezit: het rijwiel, en zijn nichtje Marie van tante Nel Jetten

Moek als nog jong meisje, waarschijnlijk veertien: Nellie Liebrand vierde toen, in vol ornaat, de hernieuwing van de doopbeloften

zelfstandigen met een mooi ambacht: bij Van de Loo molenaar, en bij Liebrand pottenbakker. In hun jeugd is hen spaarzaamheid bijgebracht en die goede eigenschap hebben ze als bagage meegekregen toen ze de ouderlijke woning verlieten en zich als jong echtpaar in de zomer van 1913 gingen vestigen in hun droomhuis, op een stil idyllisch plekje, ver van de bebouwde kom, niet in Ottersum en niet in Gennep. Ze waren zeer tevreden en de toekomst zag er rooskleurig uit, ondanks de dreiging van de wereldoorlog, die toen voor de eerste keer voor de deur stond maar gelukkig niet binnen kwam.

Het waren geen vette jaren: het was de tijd waarin niet het dubbeltje tweemaal werd omgedraaid alvorens het uit te geven, maar de cent. Hun van huis uit meegebrachte spaarzaamheid was geen gierigheid, en hun gulheid ontaardde nooit in verspilling. Wat je zelf maakt hoeft je niet te kopen, was het devies, en zodoende werden de trapnaaimachine en de inmaakketel heel intensief gebruikt.

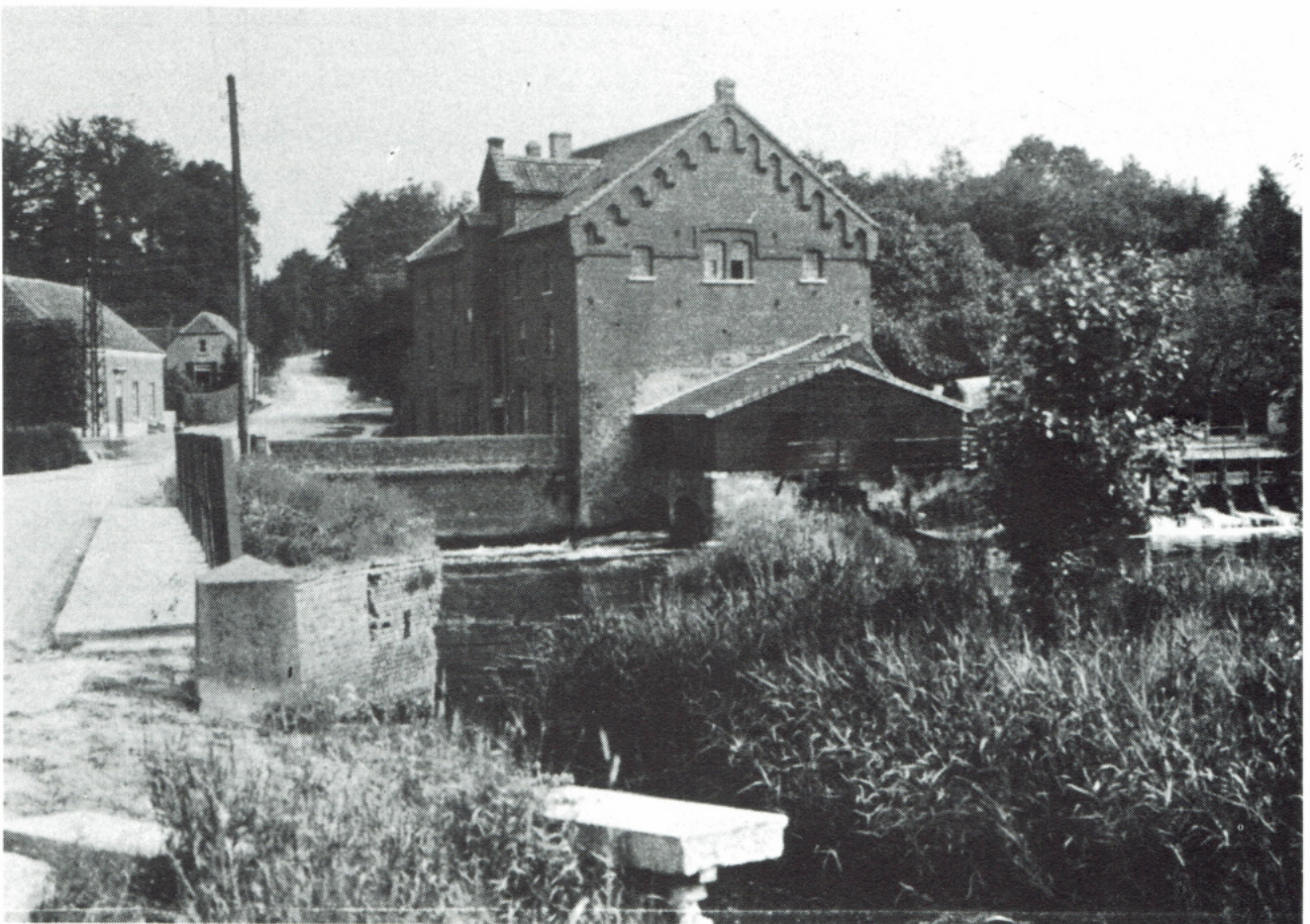
Schloss Wissen aan de Niers bij Weeze, naar een tekening van Jan de Beyer uit 1739. Rechts bevindt zich een watermolen met een dubbel schoepenrad

Tien kinderen zou het echtpaar grootbrengen. Grote gezinnen waren gebruikelijk en ook de voorouders hadden zich altijd keurig aan die traditie gehouden. Grootvader Gradus had samen met Grootmoeder Catharina Goossens ook tien kinderen ter wereld gebracht, bij Overgrootvader Jan Willem lag dat aantal op twaalf en nog een generatie eerder waren het er elf.

Al die voorvaders hebben hun kinderen zien opgroeien langs of in de nabijheid van de Niers, of de Kendel als we nog verder teruggaan, bij voorbeeld rond 1500 naar het optrekje van Bruen van den Loe: het Landgoed Oberelve ten westen van Weeze. Iets

ten oosten van deze plaats bevond zich het kasteel van zijn broer Wessel, het Schloss Wissen aan de Niers, met nu nog als bewoner een echte Graaf van de Loe.

Van oorsprong stamt de familie uit een ridderlijk geslacht, maar dat is al weer zevenhonderd jaar geleden. Ook het familiewapen dateert waarschijnlijk uit die periode. Later zien we allerhande aftakkingen, zoals in het overzicht op de laatste pagina's schematisch wordt weergegeven. Hierin is ook heel duidelijk de relatie terug te vinden tussen 'onze' familie van de molen, en de andere familie Van de Loo van de Roepaan.

De Aspermühle vóór de fatale brand in 1959. Vooraan onder de overkapping bevinden zich de waterschoepen. Links gaat de brug over de Niers

Een parelmoeren snoer

Zoals reeds gezegd: de familie Van de Loo is de Niers trouw gebleven, al meer dan vier eeuwen. Hendrick van de Loe immers verkreeg door zijn huwelijk met Engel Ver, dochter van Hendrick Ver, de door Nierswater aangedreven korenmolen van Asperden en dat zal rond 1580 geweest moeten zijn. De Aspermühle is tot op heden nog in het bezit van de familie, maar heeft haar ouwe trouwe gezicht verloren. Het schoepenrad is niet meer: het trotse oude hart heeft moeten wijken voor modernere ontwikkelingen.

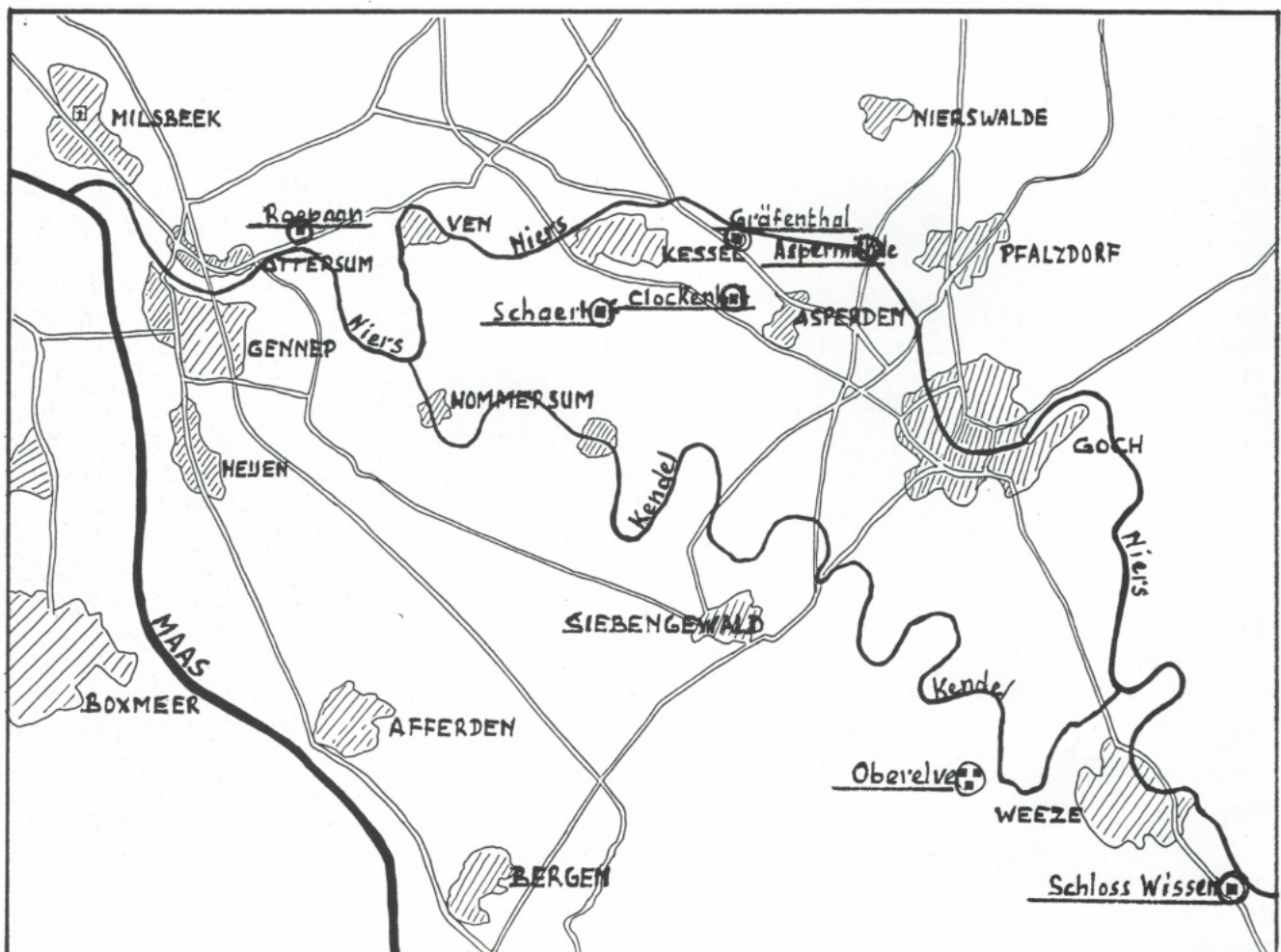
Maar de Niers is er nog en ligt daar aan de zoom van het kleurrijke kleed, dat zo keurig geplooid ligt uitgespreid in de Niersvallei. Er is niets dat overheerst, en dat bepaalt voor een groot deel de charme van deze streek. Het landschap is er mooi, op sommige plaatsen zelfs adembenemend mooi. De Niers slingert zich er tussen door als een parelmoeren snoer dat schittert in het zonlicht, en ieder plaatsje aan de oevers daarvan is een parel op zich: Goch, Asperden, Hommersum, Kessel, Ven-Zelderheide, Ottersum, Gennep, Milsbeek.

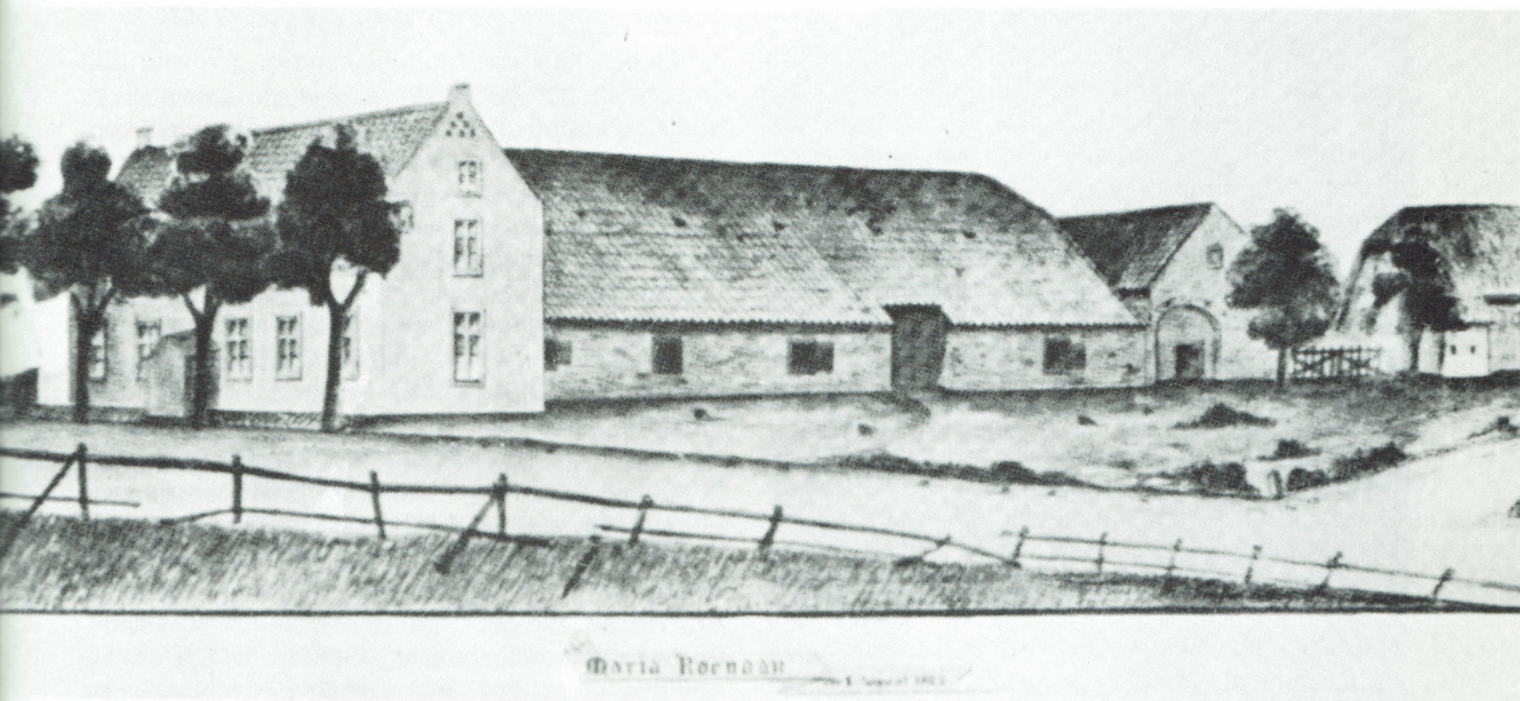
De meeste van deze parels zijn voor kortere of langere tijd bewoond geweest door ene Van de Loo: zij horen als het ware bij dit landschap.

Dwars door dit natuurlijk schoon hebben bestuurders in 1815 een grens getrokken, na het Congres van Wenen. De grens zou komen te liggen op een afstand van minstens achthonderd Rijnlandse Roeden (een kanonsschot afstand) vanaf de Maas, een veilig gevoel voor die tijd. De gemeente Kessel, binnen welks grenzen zich veel Vandeloos bevonden, werd verdeeld over Pruisen en de Nederlanden: de dorpen Kessel, Hommersum en Nergena bleven Pruisisch en Ottersum en 't Ven werden Nederlands.

Ook enkele Vandeloos hadden hierdoor automatisch van nationaliteit gewisseld. Maar een natuurlijke grens is het nooit geworden: de natuur laat zich niet dwingen door plannenmakers.

De Niers gaat nu werkeloos aan de imposante watermolen voorbij en doet dat al jaren zo. De tijd staat niet stil en elektromotoren maakten de waterschoepen overbodig. Jaren later is op 5 oktober 1959 de oude molen grotendeels uitgebrand: de Niers leverde toen het bluswater! Grote voorraden meel en voeder gingen daarbij verloren, maar ook een gedenkwaardig stuk Loo-geschiedenis.

Maria Hoense laers

De boerenhoeve 'Roepaan' met voorhuis van Gerardus van de Loo. Dit schilderij is in bezit van mevrouw Pubben te Ottersum

Naar de Roepaan

Niet iedere nakomeling kon op de Aspermühle werk vinden, en zodoende zien we steeds meer zonen landinwaarts trekken en in de omgeving een boerenbedrijf beginnen. Vooral de Schaerhof, een uit de kluiten gewassen boerderij in de buurtschap Viller onder Kessel, werd enkele eeuwen door een Van de Loo gerund, en ook de komst van Gerardus van de Loo naar het Landgoed Roepaan in Ottersum was dus niet zo'n heel vreemde manoeuvre. Hij was een zoon van Johannes Friedericus, rond 1750 molenaar op de Aspermühle, en huwde in 1797 te Ottersum de dochter van de overleden eigenaar van Roepaan: Anna Maria van den Berg. Gerardus werd tevens burgemeester van Ottersum. Het gezin groeide uit naar elf kinderen, van wie zoon Karel later de burgemeesterszetel overnam. Deze bleef samen met zijn zus Nelleke op de Roepaan wonen. Toen Karel in 1881 kwam te overlijden, wilde Nelleke niet alleen achterblijven en besloot de familie om het landgoed te verkopen aan de Zusters van de Goddelijke Voorzienigheid uit Munster. De naam van het landgoed werd min of meer een uitnodiging tot gebed: Maria Roepaan!

Vanuit een heel andere tak was onze 'molenaarsfamilie' afkomstig. De bet-overgrootvader van bovengenoemde Gerardus had enkele broers en zussen, van wie Peter in 1600 geboren werd. Via zijn nakomelingen Engelbert, Peter en Johannes komen we terecht bij Wilhelmus, die in 1731 te Hommersum het levenslicht aanschouwde en in 1754 in het huwelijk trad met een Ottersumse schone: Maria Hoense laers. Hun zoon Engelbert werd geboren in 1772 en huwde te Ottersum in 1809 de zestienjarige Anna Maria Tax. Ottersum was toen nog Pruisisch!

Der Hof wird angegeben zur Größe von 40 holländischen Morgen 242 Ruthen. — Der bisherige Pächter des Klookenhofes Johann van de Loo kaufte 1749 mit seiner Frau Gerharba van Baal die Kreitsche Kathe. Beide stifteten später ein Jahrgebächtniß in der hiesigen Kirche, das noch immer im Anfange der Fastenzeit gehalten wird.

Tekst uit de 'Niederrheinischer Geschichtsfreund' uit 1880

Het echtpaar kreeg elf kinderen, van wie Jan Willem, overgrootvader, op 22 januari 1814 geboren. Uit zijn eerste huwelijk kwamen drie kinderen en uit zijn tweede, met Elisabeth Verhaag, nog eens negen. Een van hen is 'onze opa' Gradus, die op 29 april 1859 het levenslicht mocht aanschouwen.

Grootvader Gradus was het niet altijd voor de wind gegaan, om maar eens in molenaarstermen te spreken. Aanvankelijk had hij gekozen voor het priesterschap en ging als twaalfjarige knaap op 8 januari 1872 naar Rolduc. Na drie jaar gymnasium besloot hij een andere richting te kiezen: dierenarts wilde hij worden, maar daar was geen geld voor. Hij kwam bij zijn vader op het bedrijf werken en het leven ging verder, totdat hij zijn eeuwige liefde Catrien Goossens ontmoette, met wie hij in de mei maand van 1885 in het huwelijk trad. Nooit meer in zijn verdere leven is de lente zo mooi geweest!

De boerenbedoening alleen bood te weinig toekomst, en Grootvader kocht van Edm. Janssen de molen aan de Wilhelminastraat. Hij beschouwde de opbrengst als een welkome aanvulling op zijn niet al te riant inkomsten, maar was geen molenaar in hart en nieren.

Gradus ging liever de boer op om deze te adviseren over de juiste voeding voor het vee en goede bemesting voor de akkers.

Geen koren op zijn molen

Het noodlot achtervolgde hem en zijn gezin. Hun eerstgeboren zontje Wim (1886) was al als peuter omgekomen, doordat hij door de enorme zuigkracht van de wentelende wiken werd meegezogen en vanaf de omloop naar beneden gesmakt.

In november 1891 brandde door blikseminslag het woonhuis met de aangrenzende schuur en stallen geheel uit. De hummeltjes Harrie en Truus waren pas drie en twee jaar oud en Grootmoeder verwachtte haar vierde kind. De winter was nog maar net begonnen en de gebeurtenissen hebben diepe indruk achtergelaten op het nog jonge gezin. Grootmoeder heeft sindsdien, telkens als er weer onweer dreigde, haar werk in de steek gelaten om, voorzien van palmtakjes en wijwater, het naderende onheil te bezweren. Haar jongere dochter Betsie heeft later deze vrome traditie, zonder onderbreking, voortgezet.

Ook met de molen werd extra voorzichtig omgegaan, en als deze buiten werking was en de wiken op verticaal gesteld stonden, werd zelden verzuimd de bliksemafleider aan te koppelen.

Ruim tien jaar na de herbouw ging Grootvader overleg voeren met de Posterijen met als gevolg, dat op

1 oktober 1904 een hulppostkantoor geopend kon worden in het molenaarshuis, in de kamer links naast de voordeur. De westgevel werd van een toegangsdeur voorzien en in de buitenmuur aan de voorkant kwam een gleuf, zodat Ottersum voortaan de post kwijt kon in het eigen dorp. Voor Harrie was hiermee de basis gelegd voor zijn latere werk bij de Posterijen. Hij kwam in het rijke bezit van een rijwiel en lag zodoende altijd enkele rondes voor op zijn collega's, voor wie het te voet bezorgen van brieven naar bij voorbeeld Milsbeek of 't Ven een dagtaak betekende. Voor Harrie kostte dit karwei slechts enkele uren, zodat er voldoende tijd overbleef voor de molen. Ook nam hij de taak op zich om zonodig in de omtrek een telegram te bezorgen: desnoods werd de molen er een half uur voor stilgezet.

In 1913 kwam Grootvader te overlijden en Grootmoeder bleef met de zorg voor het bedrijf zitten. Grootvader had het goed voor met zijn jongens en de toekomst was al enigszins uitgestippeld. Vader zou de molen overnemen, oom Joep de boerderij en voor oom Wim kwam ook wel een oplossing, want de jongen was erg muzikaal en had al orgellessen gehad.

De foto hierboven zegt ons dat tante Betsie en oom Wim het heel goed met elkaar konden vinden

Links: oom Wim, knielend met pijp, in militaire dienst in 1916. Deze kaart stuurde hij aan zijn zus Betsie.

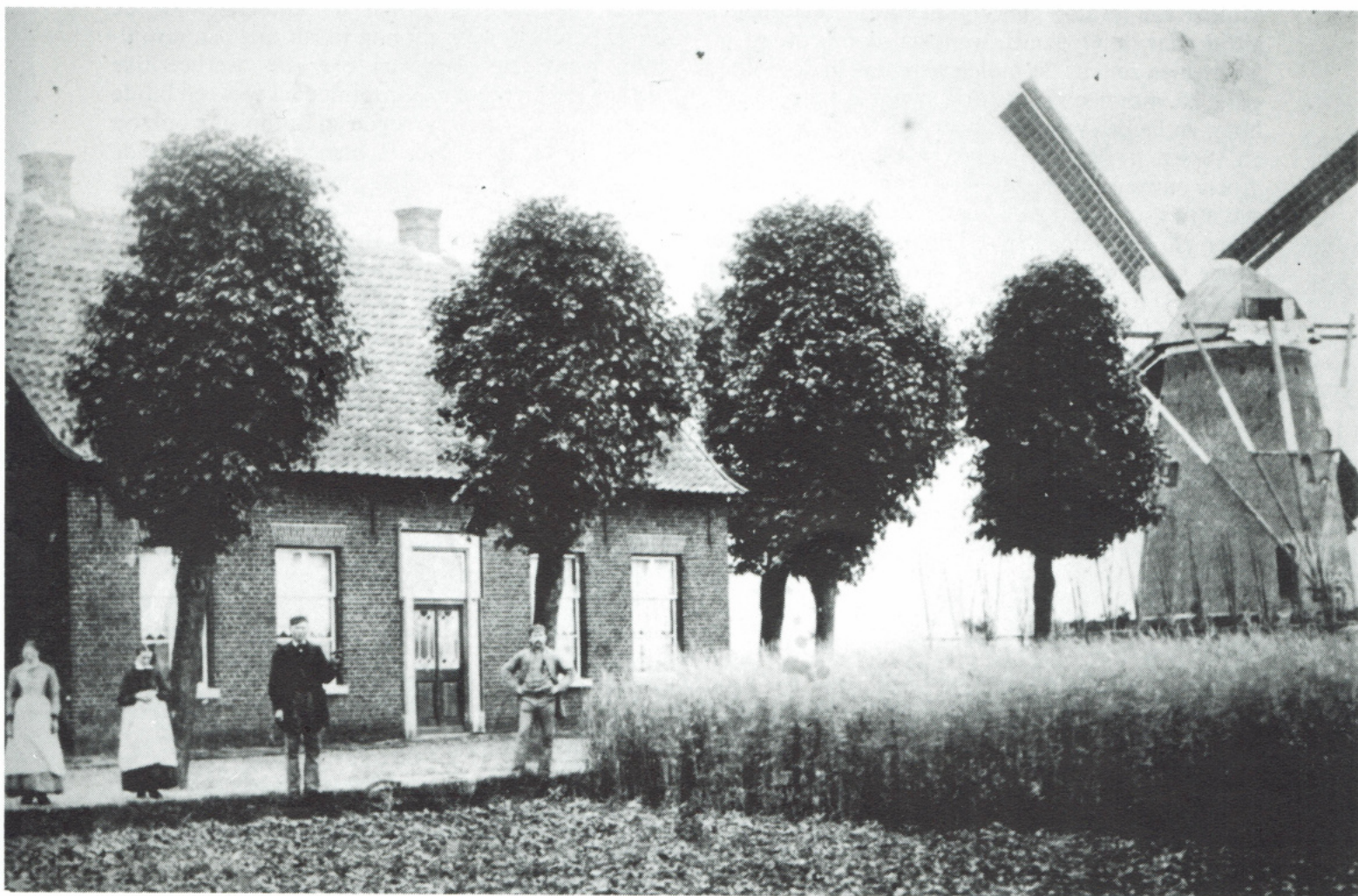
Vader was al vanaf zijn vijftiende heel intensief bij het muldersvak betrokken, maar zag er weinig toekomst in. Hij koos definitief voor de Post, maar de molen zou toch een belangrijke plaats in zijn leven blijven innemen. Ook toen hij al jaren getrouwd was, ging hij er nog regelmatig naar toe, en als hij daarna weer thuis kwam was hij nooit bij Grootmoeder, maar wel even "bék de meule gewêst". Oom Wim werd uiteindelijk met de molen belast, maar had er ook weinig zin in. Hij koos eveneens voor meer zekerheid bij de PTT en werd in 1922 overgeplaatst naar Zaandam, waar hij ongeveer tien jaar verbleef.

Er werd een mulder in dienst genomen, eerst Wim Verstraate en later Wim Verouden. Uiteindelijk werd de molen verkocht aan ene Hermans uit Haps, en vele jaren later ging ook de boerderij over in andere handen: Lambert Hopman werd de nieuwe eigenaar.

Opnieuw kraaide de rooie haan victorie toen in de jaren dertig de molen een prooi werd van de vlammen. Bij Grootmoeder werden te veel herinneringen opgeroepen aan de grote brand in haar jonge jaren, en ze besloot toen om naar het woonvertrek aan de westkant te verhuizen.

Grootmoeder poseert, op het puntje van de stoel

Dit schilderachtige plaatje van 'Huize van de Loo' aan de Wilhelminastraat in Ottersum dateert van vóór 1904, want de brievenleuf links in de voorgevel ontbreekt nog. In oktober 1904 werd in de kamer links een hulppostkantoor geopend. De vier personen zijn niet duidelijk: waarschijnlijk is de tweede vrouw Grootmoeder, die in 1859 geboren was

Grootmoeder Meulen

De kinderen Van de Loo bewaren de beste herinneringen aan hun Grootmoeder Meulen, dit ter onderscheiding van hun andere oma, die Grootmoeder Pädje genoemd werd vanwege het paadje dat naar haar woning in 't Zand leidde. Ze gingen er graag naar toe en genoten van de grote 'speelplaats' met de vele mogelijkheden: het woonhuis zelf, de tuin, de boomgaard en de boerderij. Maar bij de molen moesten de kinderen wegblijven: nee, de molen had geen geluk gebracht. Het woonhuis had twee keukens en in het achterhuis was plaats voor een wagen en een koetsje en daarachter bevond zich nog de boerderij met dorsvloer, varkensstallen en een bakhuis. Tussen het woonhuis en de molen was zeker zestig meter ruimte en die afstand was voor Grootmoeder net lang genoeg om even op en neer te lopen naar de molen als ze een eitje kookte: als ze dan terugkwam was het eitje hard, daar kon je de klok op gelijk zetten.

Voor het huis was de speelplaats zo groot dat er plaats was voor zeker 350 mensen, want die stonden daar altijd als de processie door het dorp trok en bij Van de Loo een tussenstop maakte om te bidden. De molen had daarbij ook een heel speciale functie. Mulder van de Loo ging op dit soort hoogtijdagen altijd naar de vroegmis, want na de mis moest hij 'de meulen zetten'. De molen werd dan in de V-stand gezet en voorzien van de drie symbolen van geloof, hoop en liefde. Van links naar rechts waren dan op en tussen de wieken aangebracht: een kruis met groen omwonden en voorzien van witte bloemen, een anker in groen, en een hart van groen met rode bloemen. De molen stond dan wel op de rem, maar als er harde wind verwacht werd, moest de molen 'aan de ketting' gelegd worden.

De Moolenaar, een pentekening van Jan Luiken

Vooral de boomgaard en de moestuin hebben diepe indruk gemaakt op zowel de kinderziel als de smaakpapillen, want nu nog wordt met een nostalgisch genoegen gesproken over de overheerlijke jutte-peren en bramen. Grootmoeder was een blijde oma, en ze wist haar vreugde en optimisme ook op haar kleinkinderen over te brengen, dit getuige de lijfspreuk die zij zich eigen gemaakt had en bij het minst vreugdevolle voorval ten gehore gebracht: "Wat is een mens in zijn leven toch dikwijls blij". Grootmoeder Meulen overleed op 18 september 1948.

Gezellig samenzijn op het erf achter de molenaarswoning: Grootmoeder tussen Toos van oom Jozef en haar vriendin, tante Dientje en tante Bet-sie. Vooraan staat Joke van Hout

Een goedlachse Grootvader...

...en een Grootmoeder met pretoogjes

Enkele uren na de ramp. De molen brandde geheel uit en heel Ottersum kwam kijken. Het woonhuis rechts staat er sinds 1927 en werd later door Toon Goossens bewoond

Grootmoeder Pädje

Grootmoeder Pädje, geboren als Anna Maria Reintjens op 17 oktober 1857, was getrouwd met Theodorus Norbertus Liebrand, die op zijn beurt al weer de zoveelste generatie Liebrand als pottenbakker in Ottersum voortzette. Van oorsprong kwamen de Liebrands uit de Achterhoek en werd Jan Hendrik in 1734 als Librandt te Silvolde geboren. Zijn beroep was pottenbakker en hij trouwde in 1757 in Sonsbeck (D). Daar werd in 1767 zijn zoon Hendrik Willem Librandt geboren, die samen met Albert Giesen een pottenbakkerij ging drijven aan de Kerkstraat te Gennep.

Zijn zoon Jan Derck werd op 9 februari 1803 geboren en zou tot 1832 eveneens in de Kerkstraat werkzaam blijven. Hij huwde te Gennep op 29 mei 1830 Anna Maria Giesen (Aante) en verhuisde in 1832 met zijn broodwinning naar 't Zand in Ottersum. Overgrootvader werd al spoedig kerkmeester en overleed op 1 juni 1880.

Op 8 mei 1835 werd Theodorus Norbertus Liebrand geboren. "Dorus heeft zijn hele leven op 't Zand doorgebracht, enkele jaren uitgezonderd", zo weet Rita Sprenkels-Liebrand te vertellen: "Pas in 1878 trouwde hij met de tweeëntwintigjarige Anna Maria Reintjens, een boerendochter die maar liefst 2200 gulden als bruidsschat meebracht. Naar oud gebruik werd tijdens de bruiloft een maaltijd aangeboden aan de behoeftige medemens, en alleen al uit Milsbeek zaten tweeëntwintig mensen extra aan tafel", zo heeft Rita uit oude archiefstukken en overleveringen vernomen.

Bij Opa kon je een 'potje breken': "Grootvader Dorus werd mij beschreven als een man die een zachtmoedig karakter paarde aan een milde levenswijshouding. Hij was een gewaardeerd deelgenoot aan het gemeenschapsleven en merkwaardig was dat hij als pottenbakker zo'n grote kennis van paarden had, dat de boeren uit de omgeving naar hem toe kwamen om hun paarden te laten beoordelen. Vermoedelijk had hij deze kennis opgedaan tijdens zijn militaire dienstplicht bij het paardevolk. Hij was goed ontwikkeld en had een grote belangstelling voor de geschiedenis. Als hij 's avonds nog aan het werken was in het behaaglijk verwarmde pothuis, kwamen veel dorpsgenoten luisteren naar zijn verhalen. Ook zijn oudste dochter Aante (tante Anna) bevond zich onder zijn gehoor en dankzij haar zijn veel familie-verhalen bewaard gebleven".

Grootvader is gestorven in 1896 en liet een jong gezin achter. De oudste zoon Jan Hendrik was pas dertien en de jongste, Döt, moest nog geboren worden. Dochtertje Nellie, later Moek van de Loo, was amper vijf jaar oud. Vaak wordt nog in de familiekring verteld dat Grootvader Liebrand rijk begonnen is, maar arm gestorven. Grootmoeder hertrouwde later met haar steun en toeverlaat in de jaren na de dood van haar man: Bart van Benthem, ook een pottenbakker pur sang.

De Pottenbakker, een pentekening van Jan Luiken

Gedurende de hele negentiende eeuw zijn er pottenbakkers in de regio gevestigd geweest: in Milsbeek, in Ottersum en in Gennep. De meesten waren uitsluitend fabrieksmatig bezig, terwijl enkelen zich meer hadden toegelegd op de ambachtelijke en artistieke productie. Bij dit proces was het hele gezin betrokken. Er werden gebruiksvoorwerpen gemaakt zoals afroom- en karnpotten, geitekannen en vaatwerk voor de huisslacht, maar daarnaast ook sierlijke schotels, kannen en kruiken.

Grootmoeder Pädje is op 22 december 1929, na een werkzaam en bewogen leven, in Ottersum overleden.

In grote lijnen hebben we op deze laatste pagina's de voorouders van de jubilaris, Gérard van de Loo, de revue laten passeren.

Na een bliksembezoek aan het heel verre verleden zijn we nu bijna ongemerkt weer aangekomen bij de generatie, waarbinnen twee mensen elkaar, nu ongeveer tachtig jaar geleden, zouden ontmoeten: Harrie van de Loo en Nellie Liebrand. Het waren fantastisch goede en lieve mensen, die met hard werken en zuinig leven én een enorm Godsvertrouwen een prachtig gezin van tien kinderen hebben grootgebracht, van wie er één in deze verzameling herinneringen in de schijnwerpers mocht staan: Gérard, vijftig jaar priester, priester in eeuwigheid.

Een boeiend persoon, die het zeker verdiend heeft om enkele pagina's aan hem te besteden. Het is een grove schets geworden, een

PORTRET van een HERDER.

Oom Döt Liebrand in gespannen aandacht bij de pottenbakkersoven

Grootmoeder Liebrand: altijd zorgen

De pottenbakkerswoning van Liebrand in 't Zand te Ottersum was tijdens de watersnood in 1926 alleen nog maar per boot bereikbaar. In de boot staat Karel van de Lest en in de deuropening zien we Mimie Vogel, die later met Döt Liebrand trouwde, en Grootmoeder Liebrand-Reintjes. Vader van de Loo kreeg een speciale 'tevredenheidsbetuiging' van de PTT wegens zijn inzet tijdens de watersnood

Geboorte-akte Vader Harrie van de Loo

In het jaar een duizend acht honderd acht en tachtig, den vierden der maand Februari is voor ons Ambtenaar van den Burgerlijken Stand der gemeente OTTERSUM, Provincie Limburg, verschenen :

N° 3

Fransiscus Hubertus van de Loo oud achten jaren, van beroep malenaar wonende te Ottersum, die verklaarde aangifte te doen, dat zijne echtgenoot Catharina Geoykens zonder beroep,

wonende te Ottersum op den vierden der maand Februari een duizend acht honderd acht en tachtig, om half vier ure des namiddags in hare woning in de Krom van het Dorp rijk te nummer streeklengte bevallen is van een kind van het mannelijk geslacht, aan welk kind worden gegeven de voornamen van Hendrikus Franciscus Hubertus.

Deze aangifte is gedaan in tegenwoordigheid van Albertus Wahlenberg oud vijftig jaren, van beroep schaermaker wonende te Ottersum en Petrus Derks oud zesen en achtig jaren, van beroep accordeur wonende te Ottersum.

En hebben wij hiervan opgemaakt deze akte, die na aan den verschenen persoon en de getuigen te zijn voorgelezen, geteekend is door ons, den verschenen persoon en de getuigen.

Gervanderson
Wahlenberg
P. Derks

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand voornoemd,

J. H. Esser

In het jaar een duizend acht honderd een en negentig, den een en twintigsten der maand Januari is voor ons Ambtenaar van den Burgerlijken Stand der gemeente OTTERSUM, Provincie Limburg, verschenen :

N° 4

Theodorus Norbertus Liebrand oud vijfen vijftig jaren, van beroep pottenbakker wonende te Ottersum, die verklaarde, dat zijne echtgenoot Anna Maria Reintjens zonder beroep,

wonende te Ottersum op den een en twintigsten der maand Januari een duizend acht honderd een en negentig, om acht ure des morgens, in hare woning in de Krom van het Dorp rijk A nummer een bevallen is van een kind van het vrouwelijk geslacht, aan welk kind worden gegeven de voornamen van Leionella Hendrika.

Deze aangifte is gedaan in tegenwoordigheid van Petrus Derks oud veertig jaren, van beroep Secretaris wonende te Ottersum en Arnold Smeets oud vier en twintig jaren, van beroep zonder wonende te Ottersum.

En hebben wij hiervan opgemaakt deze akte, die, na aan de verschenen personen en de getuigen te zijn voorgelezen, geteekend is door ons, den verschenen persoon en de getuigen.

The Liebrand
P. Derks

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand voornoemd,

J. Willems

A. Smeets

27 October 1910.

N°. 10294.

6° AFDEELING.

DE DIRECTEUR-GENERAAL
DER POSTERIJEN EN TELEGRAFIE,

Gezien de Ministerieele beschikking van 26
October 1910, N° 3969, Afdeling Posterijen en Tele-
grafie, houdende benoeming van
H. F. H. van de Loo
wonende te Gennep, tot brieven- en telegrambe-
steller, met ingang van 16 November 1910, op eene
jaarwedde van f 400.-, waarop mede zijn per-
soneelspondslag is vastgesteld, naar aanleiding
van het rapport van den Directeur van het post-
en telegraafkantoor te Gennep dd. 7 Juli 1910, N° 321;
Gelet op de Koninklijke besluiten van 6 Juni
1900, N° 101 en 1 Juli 1905, N° 51;

Bepaalt dat hij zijne functien zal uitvoeren
aan het ~~post- en telegraafkantoor te Gennep~~

te Garenhage, 27 October 1910.
Namens den Directeur-Generaal
De Administrateur

A. Bloem

De ondergeteekende Franciscus Hubertus Wilberts,
bakker te Gennep, verklaart bij deze te hebben verkocht en mits-
dien over te dragen aan:

1. Johannes Hendrikus Liebrand, pottenbakker, wonende
te Ottersum, het Noordelijk, behoorlijk afgebakend, gedeel-
te, ter grootte van zes aren negentig centiaren, van het
perceel bouwland gelegen te Gennep, kadastraal be-
kend in sectie A nummer 799, groot voor't geheel
elf aren zeventig centiaren, tegen een koop prijs voor
dat gedeelte van vier honderd gulden.

2. Hendrikus Franciscus Hubertus van de Loo,
brievenbesteller, wonende te Ottersum, het Kuidelijk
gedeelte van het sub 1. genoemd perceel, ter grootte
voor dat gedeelte van vier aren tachtig centiaren,
tegen een koop prijs van twee honderd vijftig gulden.

De koopers kunnen het door hen gekochte op den eersten No-
vember dezes jaars in eigendom en genot aanvaarden,
vrij van alle schulden en hypotheken, met de actieve en
passieve rechten en servituten, heerschende en lijdende
erfdienstbaarheden, zonder waarborg van maat en
voorts onder den last daarvan de grondbelasting te be-
talen van af één Januari aanstaande.

Voorts verklaren voren genoemde koopers door mede
ondertekening dezer akte het door elk hunner gekoch-
te tegen den uitgedrukten koop prijs en den gemelden
last in koop en overdracht aan te nemen, terwijl
de verkooper nog verklaart de gezegde koop prijzen
te hebben ontvangen, waarvoor volledige kwitantie
bij deze.

Aldus gedaan en geteekend te Gennep, den acht-
sten juni negentien honderd elf.

De Koopers,

J. B. Liebrand.

H. J. H. van de Loo

De Verkooper,
F. H. Wilberts

Dagb. 11 Mei 1896 deel 7
Blz. 41 n. 5018.
Opafel VI deel 4 folio 4 n. 36

nalatenschap van Theodorus Norbertus
Liebrandt, overleden te Ottersum, den
16 December 1895.

De ondergeteekende Anna Maria Peintjes, weduwe van
Theodorus Norbertus Liebrandt, zonder beroep, wonende te Otter-
sum, in eigen naam en als moeder- en voogdes van rechtewege
over: 1. Anna-, 2. Johannes-, 3. Theodorus- en 4. Hendrika Petronella
Liebrandt, minderjarigen geboren uit haar huwelyk met
genoemden Theodorus Norbertus Liebrandt,
verklaart:

dat Theodorus Norbertus Liebrandt, in leven pottenbakker, den
16 December 1895 te Ottersum, zynes laatste woonplaats is over-
leden;

dat genoemde erflater bij testament, verleden voor Notaris Bloem-
arts te Geniep, den 5 Januari 1880, heeft beschikt als volgt:
„Ik verklaar tot mijne algemeene erfgenamen te benoemen
mijne echtgenote Anna Maria Peintjes, mitsdien tot erf-
gename van alles waarover ik op het oogenblik van mijn
overlijden de vrij beschikking zal hebben.”

dat de erflater bij zijn overlijden tot zyne erfgenamen bij
versterf heeft indgelaten de vier kinderen genoemde, min-
derjarigen;

Fragment uit het testament van Grootvader Dorus Liebrand

Conform testament
vrij 29 April
1896 deel 211
folio 44 verso
nab. 7.

ONDERWERP :

Tevredenheidsbetuiging
Directeur-Generaal

NUMMER

785

MEN GELIEVE BIJ HET ANTWOORD NAUWKEURIG
HET ONDERWERP, DE DAGTEEKENING EN HET
NUMMER VAN DIT SCHRIJVEN TE VERMELDEN.

DEN

17 December 1927

In opdracht van den Heer Inspecteur
te Maastricht heb ik U mede, dat de
Heer Directeur-Generaal op grond
van de door U getoonde activiteit
en toewijding tijdens den watersnood
in Januari 1926 aanleiding heeft
gevoonden aan U zijne tevredenheid
te betuigen.

Vader van de Loo kreeg, wel wat laat, een tevredenheidsbetuiging

JAN VAN DE LOE	geb ca 1525, behand aan Oberelve, schepen en richter te Weeze, ovl ca 1600, huwt Alidt Moermans
HENDRICK VAN DE LOE	geb ca 1550, huwt Engel Ver, dochter van Hendrick Ver, eigenaar ovl ca 1604 van de Aspermühle
PETER VAN DE LOE	geb ca 1600, huwt Anna Schroers ovl ca 1660
ENGELBERT VAN DE LOE	geb ca 1620, behand aan Asperden 1660
PETER VAN DE LOE	geb ca 1662, huwt te Asperden 4.05.1681 Maria van Schevick, erfpachtster van de Schaerhof te Kessel. Peter overleed 8.07.1688
JOHANNES VAN DE LOE	geb Kessel 28.02.1688, huwt Margaretha (Grietje) van Baal, is pachter Clockenhof te Viller en later eig.Kräthhof.Ovl.4.07.1770
WILHELMUS VAN DE LOE	geb Hommersum 27.02.1731, ovl Kessel 9.07.1795, huwt Hommersum 14.07.1754 Maria Hoenselaars, geb Ottersum 1735, ovl 27.12.1808

ENGELBERT VAN DE LOO	Anna Maria Tax	Peter Johannes Verhaag	Elisabeth Takken	Peter Goossens	Maria Keukens	Hendrik Stoffelen	Anna Maria Hoenselaar
geb Kessel 07.06.1772	geb Kessel 08.02.1793	geb Grubben-vorst		geb Gennep 11.05.1777	geb Mook 07.04.1779	geb Ottersm 20.03.1775	geb Ottersum ca 1776
ovl Kessel 27.01.1849	ovl Kessel 08.02.1854	ovl Asperden 17.06.1868		ovl Gennep 27.08.1856	ovl Ottersm 28.01.1825	ovl Ottersm 06.10.1845	ovl Ottersum 06.05.1833
cultivateur		landbouwer		landbouwer		akkersman	
geh Ottersm 27.05.1809				geh Gennep 02.05.1803			

JAN WILLEM VAN DE LOO	huwt Elisabeth Verhaag	Hendrikus Goossens	huwt Gertruij Stoffelen
geb Kessel 22.01.1814	geb Kevelaar 20.12.1821	geb Gennep 15.08.1813	geb Ottersum 07.02.1818
ovl Ottersum 28.12.1882	ovl Ottersum 30.06.1899	ovl Ottersum 03.07.1881	ovl Ottersum 15.05.1884
akkerbouwer		landbouwer	
geh Ottersum 19.01.1843		geh Ottersum 06.05.1846	

GERARDUS FRANCISCUS HUBERTUS VAN DE LOO	Catharina Goossens
geb Ottersum 29.04.1859	geb Ottersum 14.08.1859
ovl Ottersum 03.05.1913	ovl Ottersum 18.09.1948
landbouwer, molenaar	geh Ottersum 15.05.1885

HENRICUS FRANCISCUS HUBERTUS VAN DE LOO
geb Ottersum 03.02.1888
ovl Nijmegen 02.04.1966
molenaar, brievenbesteller
ere-medaille Orde van Oranje Nassau in 1952

GERARDUS VAN DE LOO
geb Gennep 29.10.1915
priester gewijd Roermond 29.03.1941
Ridder in de Orde van Oranje Nassau 29.03.1981

JAN LIBRANTSZOOM BLOMINCK geb ca 1550, bijzitter landdrostambt en markegericht te Zelhem, in 1603 kerkmeester ned.ger.kerk, huwt Berentjen Borgmans

LIBRANT JANSZOOM BLOMINCK geb ca 1570, landdrost te Zutphen ambt Zelhem in 1620, huwt Aeltje N.

JANN GRUYT LIJBRANT geb ca 1595, vermeld in Terborg nederduits gereformeerd ged op 25.06.1643

LIBRANT BIVINCK geb ca 1620, woont op 'de Hevinck' te Gaanderen, huwt ca 1640 Grietchen N. en ca 1655 Jenneke Smits, ovl Doetinchem 13.04.1676

HENDRICK LYBRANTS BIVINCK geb ca 1655, huwt te Silvolde 2.02.1679 Henderske Hebinck van Silvolde, geb ca 1655 en ovl na 1700

JAN HENDRIKSZOOM LIBRANT BYVINCK, NG ged Terborg 7.04.1689, huwt te Silvolde Henderske Wentinck op 5.08.1731, ovl RK te Silvolde 21.01.1768

JAN HENDRIK LIBRANDT geb ca 1734, RK ged Silvolde 12.07.1734, pottenbakker, huwt te Sonsbeck 3.07.1757 Jenneken Hunk en ovl te Sonsbeck 17.03.1794

HENDRIK WILLEM LIBRANDT ged Sonsbeck 1767 ovl Gennep 23.03.1810 pottenbakker Gennep geh Materborn ca 1796	Theodora Peters ged Materborn 1776 ovl Gennep 27.10.1829 pottenbakker Gennep geh Materborn ca 1796	Albert Giesen geb Neerbos 1762 ovl Ottersum 14.12.1812 akkersman Milsbeek geh Ottersum 1792	Willemina Deudeling geb Leerdam ca 1774 ovl Gennep 15.01.1844 akkersman Milsbeek 1792	Jan Willem Reintjes ged Hommersum 1773 ovl Ottersum 05.08.1830 landbouwer Ishövel geh Ottersum 1816	Hermina Verhulsdonk ged Hommers 17.04.1791 ovl Ottersum 1837 akkersman Riesenbroek geh Ottersum 1816	Jan Hendrik Derks geb Gennep 11.12.1800 ovl akkersman Riesenbroek geh Ottersum 1820	Elisabeth Hendriks geb Frasselt 25.11.1796 ovl Ottersum 05.11.1870
---	--	---	---	---	--	---	--

JAN DERCK LIEBRAND ged Gennep ovl Ottersum pottenbakker Kerkstraat geh Gennep	huwt Anna Wildelina Giesen geb Gennep ovl Ottersum 1 Gennep 29.05.1830	geb Gennep 27.11.1802 ovl Ottersum 19.12.1858	Mathis Reintjes geb Ottersum ovl Ottersum landbouwer op Riesenbroek in de Looi geh Ottersum	huwt 31.08.1821 28.11.1891 02.05.1852	Petronella Derks geb Ottersum ovl Ottersum 02.05.1852	1822 1859
---	--	--	---	--	--	--------------

THEODORUS NORBERTUS (DORUS) LIEBRAND
geb Ottersum 8.05.1835
ovl Ottersum 16.12.1895
pottenbakker op 't Zand Ottersum

Anna Maria (Mereye) Reintjes
geb Ottersum 17.10.1857
ovl Ottersum 22.12.1929
geh Ottersum 19.04.1879

PETRONELLA HENDRIKA LIEBRAND
geb Ottersum 21.01.1891
ovl Nijmegen 14.08.1967
geh Ottersum 04.07.1913

kapelaan in Tegelen 1941-1946
kapelaan in Maasniel 1946-1962
pastoor in Milsbeek 1962-1982

AANSLUITING TAK VAN DE LOO OTTERSUM OP DE HOOFDSTAM - EN RELATIE TOT DE ANDERE AFTAKINGEN VAN DE FAMILIE VAN DE LOO

RIDDER GODEKE (1275), kameraar van de Benediktijner Abdij te Werden

BELIA VAN DEN LOE, vermoedelijk erfgename van het Huis Loe te Marl, huwde in 1277 Bernard van Strünkede, en later Godeke Crampe: daardoor waarschijnlijk de 'Crampe' in het familiewapen

WESSEL en GODEKINUS DE LO, ca 1315, broers, vermoedelijk uit het tweede huwelijk en naar het Huis Loe genoemd. Een van beide broers is de vader van:

WESSEL VAMME LOE, 1359, 1378, bezat het Huis Loe te Marl. Hij huwt Hadewych Strecke

WESSEL VAN DEN LOE, 1397, 1445, ambtman en drost te Holten, ritmeester te Werden

JOHAN VAN DEN LOE, geb ca 1405, ovl zomer 1476, ambtman en drost te Holten en Zevenaer, huishofmeester van de hertog van Kleef, huwt in 1429 Stine van Eyll. Uit dit huwelijk de adellijke tak Von Loë. Uit zijn relatie met een van de drie dochters van Henrick van Abroeck, voogd te Weeze, leenman van de Hertog van Kleef en tijsnsheer van land bij Abroeck, komt de stam Abroeck-Oberelwe-Asperden

WESSEL VAN DEN LOE

geb ca 1430, ovl 1509, Heer van Wissen, huwt Elisabeth van Berenbroeck

VERDER TAK WISSEN

BRUEN VAN DEN LOE

geb ca 1445, ovl 1509, beleend met Abroeck bij Weeze, Wijckeren bij Uedem en Schopsengoed bij Sonsbeck. Richter te Weeze en leenman Hertefeld. Huwt Itgen van Groesbeeck, erfgename van het Landgoed Oberelwe bij Weeze

VERDER TAK ABROECK - OBERELWE - ASPERDEN

JAN VAN DEN LOE,

geb ca 1475, beleend met Abroeck, ovl ca 1537, huwt Hermanna van Wildt

JAN VAN DE LOE,

geb ca 1500, behand aan Oberelwe, ovl ca 1550, huwt Vlent Kroesen

JAN VAN DE LOE - ABROECK, geb ca 1525, behand aan Oberelwe, schepen en richter te Weeze, huwt Alidit

Moermans en ovl ca 1600

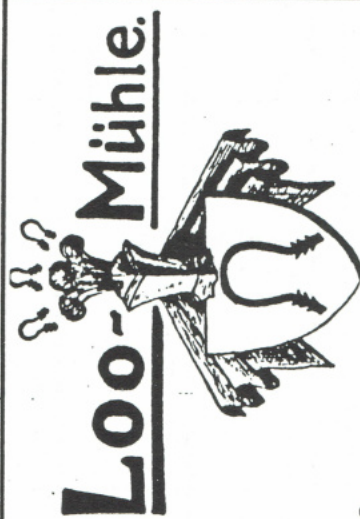
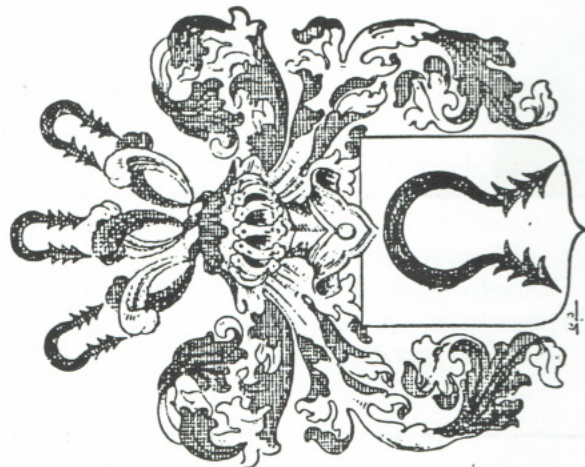
HENDRICK VAN DE LOE

geb ca 1550, behand aan Oberelwe, Verkrijgt de Aspermühle in erfpacht, ovl ca 1604, huwt Engel Ver, dochter van moleneigenaar te Asperden.

BERNT VAN DE LOE

geb ca 1560, behand aan landerijen Kapittel van Xanten en Wissel, woonde te Helsum, huwt Vreesken Caetz.

VERDER TAK HASSUM - DORDRECHT

Loe Crampe Loo

Familien-Zeitschrift für die Sippe van de Loo

Herausgeber: L. van de Loo, Essen-Ruhr, Savignystraße 57a

Nr. 1 Essen-Ruhr Januar 1934

Inhalt:

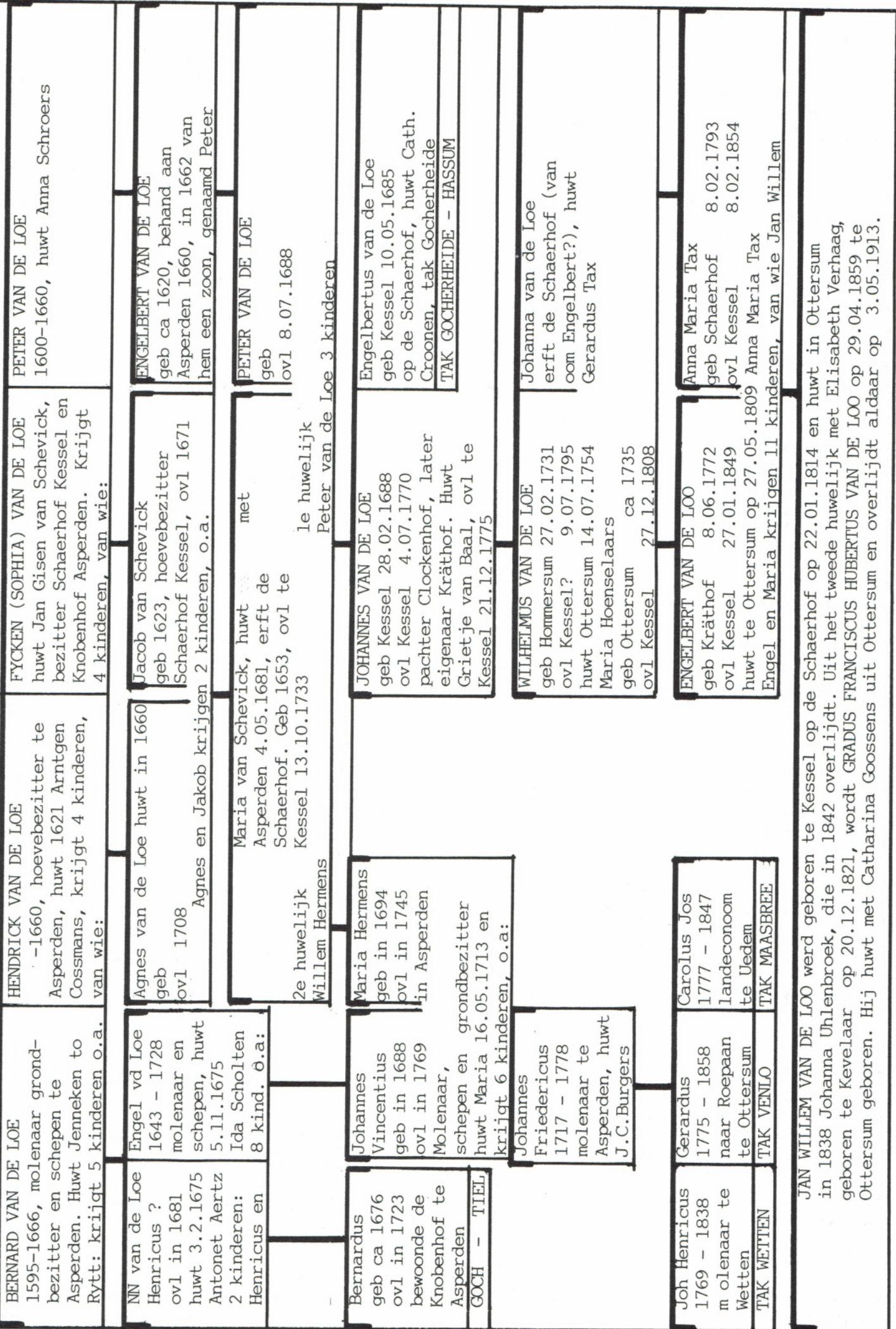
Geburtsanzeige - Zum Geleit - Bezugsbedingungen - Allgemeines über den „Loo“-Stamm zur Einleitung - Rezensionen der Bände I und III unserer Familiengeschichte - Neues von der reuigen Generation - Fragekasten, Wunschzettel.

Statt jeder besonderen Anzeigel

ich wurde in der Nacht vom 16. zum 17. Januar 1934 in Essen-Ruhr geboren, was ich hiermit allen Angehörigen der Sippe „Loo“ pflichtmäßig zur Kenntnis bringe. Mein Vater wird sich bemühen, die Vergangenheit der Familie lebendig mit der Gegenwart zu verbinden zum Nutzen der Zukunft, ich werde ihm der Bole sein.

Damit ich leben kann, bitte ich dringend, mich allmonatlich mit 0,90 RM. bezw. 1,- RM. zu unterstützen und bel Verwandten und Bekannten fleißig für mich zu werben. Ich werde mich dann zur Mitte jeden Monats vorstellen.

Die junge Monatschrift „LOOMÜHLE“

JAN WILLEM VAN DE LOO werd geboren te Kessel op de Schaeerhof op 22.01.1814 en huwt in Ottersum in 1838 Johanna Uhlenbroek, die in 1842 overlijdt. Uit het tweede huwelijk met Elisabeth Verhaag, geboren te Kevelaar op 20.12.1821, wordt GRADUS FRANCISCUS HUBERTUS VAN DE LOO op 29.04.1859 te Ottersum geboren. Hij huwt met Catharina Goossens uit Ottersum en overlijdt aldaar op 3.05.1913.

ANNA MARIA
geb 20.04.1839
ovl 1917
geh Gerhardus Henricus
Henckens Bergen

ENGELBERTUS
geb 1840
ovl 1840

JOHANNA PETRONELLA
geb 17.09.1841
ovl 1921
geh Paulus Hubertus
Moors Ottersum
geb 1827
ovl 1898

JOHANNA FRANCISCA
geb 1844
ovl 1844

JOHANNA FRANCISCA
geb 4.01.1845
ovl 25.02.1887

MARIA CATHARINA
geb 22.01.1848
ovl 27.01.1867

ENGELINA J. H.
geb 27.05.1850
ovl 18.12.1868

JAKOBA HUBERTINA
geb 3.08.1852
ovl 1921
geh Peter Jacobus
Janssen Maashees

WILHELMUS JOH. HUB.
geb 13.12.1854
geh Sambeek

ELISABETH FRANC.HUB.
geb 31.01.1857
geh Johannes Adrianus
Gerrits St Agatha

GRADUS FRANC. HUBERTUS
geb 29.04.1859
ovl 3.05.1913
geh 15.05.1885
CATHARINA GOOSSENS
geb 14.08.1859
ovl 18.09.1948

JOHANNES HENDRIKUS
geb 5.10.1861

*Drie generaties van de Loo
op een pagina*

WILHELMUS HENDR.HUB.
geb 24.03.1886
ovl

HENRICUS FRANCISCUS HUB
geb Ottersum 3.02.1888
ovl Nijmegen 2.04.1966
geh Ottersum 4.07.1913
PETRONELLA H. LIEBRAND
geb Ottersum 21.01.1891
ovl Nijmegen 14.08.1967

GEERTRUIDA HUBERTA
geb Ottersum 7.10.1889
ovl Gennep 8.11.1973
geh Ottersum 21.05.1915
Martinus Lodewijk Fre-
derik Timmermans
geb Gennep 11.11.1884
ovl Enschede 7.02.1945

WILHELMUS JOSEPHUS HUB.
geb Ottersum 25.01.1892
ovl Nijmegen 20.07.1968

JOSEPH JOHANNES HUBERT.
geb Ottersum 13.04.1894
ovl Cuijk 26.01.1976
geh 30.04.1920
Johanna G.H. Janssen
geb Middelaar 18.6.1894
ovl Gennep 21.08.1973

ELISABETH MARIA JOHANNA
geb Ottersum 24.08.1896
ovl Boxmeer 1.11.1976

JOHANNA MARIA HUBERDINA
geb Ottersum 15.05.1899
ovl Gennep 9.01.1991
geh Ottersum 10.05.1920
Antonius van Hout
geb Overass. 22.12.1892
ovl Gennep 22.12.1953

GERARDUS ANTONIUS HUB.
geb Ottersum 14.02.1902
ovl Ottersum

PETRON. CATH. ENGELINA
geb Ottersum 3.04.1904
ovl Gennep 11.08.1988
geh 11.09.1924
Jacobus H. Laarakkers
geb 13.12.1894
ovl 7.08.1976

BERNARDINA MARIA
geb Ottersum 3.08.1906
geh Gennep 12.08.1952
Johannes Jolink
geb Rheden 5.02.1899
ovl Arnhem 15.07.1979

MARIA GERARDA THEODORA
geb Gennep 30.04.1914
geh Gennep 10.11.1942
Hendrik Jansen
hoofdonderwijzer
geb Ottersum 26.08.1908
ovl Roermond 8.10.1988

GERARD VAN DE LOO
geb Gennep 29.10.1915
priester gewijd 29.03.1941
pastor Tegelen, Maasniel
en Milsbeek. Emeritus 1982

CATHARINA VAN DE LOO
geb Gennep 1.01.1918
geh Gennep 9.04.1943
Alfred Martin Smits
onderwijzer
geb Asperden 31.12.1915
ovl Nijmegen 14.11.1981

THEODORA VAN DE LOO
geb Gennep 11.10.1919
ovl Gennep 26.02.1920

THEODORA VAN DE LOO
geb Gennep 28.07.1921
geh Gennep 23.02.1954
Hendrikus M.T. Geurts
bankdirecteur
geb Ottersum 16.07.1923
ovl Heerlen 11.01.1981

JOHANNA VAN DE LOO
geb Gennep 11.05.1923
geh Gennep 9.09.1949
Johannes T. Linders
directeur postkantoor
geb Gennep 11.06.1923

NELLIE VAN DE LOO
geb Gennep 3.05.1925
geh Tegelen 18.02.1952
Silvester W.G. Kuijpers
administrateur
geb Steyl 8.06.1926

HENRIETTE VAN DE LOO
geb Gennep 7.03.1927
geh Gennep 31.08.1956
Jac N.M. van der Hagen
districts-chef openb.verv.
geb Grave 13.10.1920

THEO VAN DE LOO
geb Gennep 4.02.1929
hoofdonderwijzer
geh Wamel 23.05.1958
Cecilia C.A.F. Sengers
geb Wamel 17.01.1933

THERESIA VAN DE LOO
geb Gennep 4.12.1930
geh Gennep 6.10.1956
Adriaan G.W.F. Smijers
ondernemer
geb Gendt 7.05.1930

CORNELIA VAN DE LOO
geb Gennep 30.06.1932
geh Gennep 15.12.1961
Theo Janssen
ambtenaar
geb Milsbeek 18.08.1928

N° 18

In het jaar negentien honderd en dertien, den vierden Mei

zijn voor ons Ambtenaar van den Burgerlijken Stand der gemeente

OTTERSUM, provincie Limburg, verschenen:

Hendriekus Franciscus Hubertus van de Roo
oud vijf en twintig jaren, van beroep brievenbode
die ons verklaarden dat Gradus Franciscus Hubertus
van de Roo, echtgenoot van Catharina
Goossens, zoon van wijlen de echtedelieden
Jan Willem van de Roo en Elisabeth Ver-
haeg
geboren te Ottersum, oud vier en vijftig jaren
van beroep molenaar, wonende te Ottersum, is
overleden den dertien Mei negentien honderd en dertien

H. F. H. van de Roo

Het jaar achttien honderd drie-en-veertig, den negentiensten Ja-
nuarij

zijn voor ons Ambtenaar van den

Burgerlijken Stand van de gemeente Ottersum Hertogdom Limburg

verschenen: ten eenre Jan Willem van de Soe
medaresenaar van wijlen Johanna Willebroek
oud achttien en twintig jaren, wonende te Ottersum, van beroep land-
bouwer; minderjarige zoon van Engel van de Soe
en van Maria Tax, van
beroep landbouwer, wonende beide in Kesseln Brunsfel
en ter andere zijde Elisabeth Verschaag, jon-
ge dochter, oud een en twintig
jaren, wonende te Asperden, zonder beroep
minderjarige dochter van Peter Johannes Vers-
chaag
en van Elisabeth Tackx, landbouwer, wonende te
Asperden in Brunsfel; welke ons verzocht hebben
tot het voltrekken van hun voorgenoemen huwelijk over te gaan, daartoe aan

N° 1

DÉPARTEMENT DE LA ROER.

ARRONDISSEM.^t de Clevel

CANTON de Cranembourg

MAIRIE d'Ottersum

N^o Sixieme

ACTE DE MARIAGE.

L'AN mil huit cent neuf le vingt sept du mois de Mai par-devant nous
Germain Quikborner Maire d'Ottersum officier de
l'état civil, sont comparus le sieur Engelbert van de Soe âgé de trente six
ans, né à Besfel département de la Roer, profession de Cultivateur
demeurant à Besfel département de la Roer, fils des feux Guillaume
van de Soe et de Marie Honselers
demeurant à département d

Et demoiselle Anne Marie Tax âgée de seize ans,
née à Besfel département de la Roer, profession d
demeurant à Besfel département de la Roer, fille de Gerard Tax
et de Jeanne van de Soe, présente et consentante.
demeurant à Besfel département de la Roer.